

Het uitgelopen verjaardagsfeest

Alma is vijftig jaar geworden en dacht dat het wel leuk zou zijn om daarvoor een feestje te geven. Party at Alma, kortweg P@lma, zette donderdag 14 oktober Leuven op zijn kop. Letterlijk.

Jef Van Eynde, algemeen directeur van Alma was erg trots tijdens de opening. Hij beschouwde de vijftig jaar als een nieuw begin. De ervaring van die periode gecombineerd met de jongeren van vandaag zouden Alma een nieuwe jeugd geven. De regen nam hij er graag bij: zo werd het een echt doopfeest. Vice-rector Marc Vervenne loofde het "sociaal geïnspireerde project", vooral om zijn "knapperige frietjes à volonté." Ook burgemeester Louis Tobback (sp.a) sprak de aanwezigheid toe. Hij maakte een vlugge rekensom. De eerste Alma-schotels mochten dan wel maar 25 frank kosten, men verdiende ook veel minder. Alma was voor hem "veel kunde, op het randje van de kunst." Tot slot kwamen nog de studenten aan het woord: "Prosit senior, prosit corona!"

Op de openingsreceptie werd verder de nieuwe look van Alma 2 voorgesteld. Dit zou de meest hippe ontmoetingsplek van Leuven moeten worden. De kleur is al bepaald: rood, want gelegen op de sociale faculteit en veel eten is ook rood. "Denk maar aan tomaten en kersen of aubergines." Waren die niet paars? De vernieuwde Alma 2 (lees: Alma kwa-

draat) zou een *resto-lounge* worden voor food en mood, compleet met *science-room* en een afruimzone. Daarbij hoorden ook speciale meubels, zoals de nieuwe stoel die plechtig door rector Oosterlinck werd onthuld. Volgens betrouwbare bron zit hij heel gemakkelijk.

Toch niet enkel lofbetuigingen voor Alma. Zelfs voor het feestje begon, werden de problemen al duidelijk. De tickets vlogen in het begin de deur uit, iets te enthousiast zelfs. Het organisatiebureau Creative Communication had het idee opgevat om met barcodes te werken: zo kon niemand valsspelen. Dat je de barcode meerdere keren kon afdrukken zagen ze over het hoofd. "Wij gebruiken dat systeem regelmatig, ook voor andere evenementen. Vroeger hebben we daar nooit problemen mee gehad," aldus Inge De Clerck van Creative Communication. Niemand mocht de dupe worden van de 1.000 gefraudeerde tickets, dus werden er in totaal 12.500 tickets uitgedeeld. Dit leidde tot lange wachtrijen aan de Alma's en veel geduw bij de inkom. Ook de politie was op pad donderdag. De Spuyte had geen vergunning, dus werd om twaalf uur de band die nog één bisnummer wilde spelen, resoluut opgeschreven.

Lees verder op pagina 11

Laptop voor BMW

De Faculteit Geneeskunde heeft voor de eerste bachelors Biomedische Wetenschappen (BMW) de stap richting ICT resoluut gezet. Bedoeling is in verschillende lessen of werkzittingen intensief gebruik te maken van technologische hulpmiddelen aangezien "PC, Internet en diverse computerprogramma's niet meer weg te denken zijn als je aan de slag gaat als biomedicus." Daarnaast zal op diverse plaatsen aan de faculteit draadloos Internet voorzien worden zodat studenten met hun laptop op elk moment hun mails, hun lessenrooster en Toledo kunnen raadplegen

De faculteit geeft studenten de kans een laptop aan te schaffen voor 999 euro, de prijs van een PC. De redenering die hierachter steekt is de volgende: een groot aantal studenten koopt sowieso een PC aan voor op kot. Voor deze stu-

denten zal het inderdaad weinig tot geen verschil maken of ze nu een PC of een laptop aanschaffen. Maar wat met degene die zich momenteel ook geen PC aanschaffen wegens de zware investering en ervoor opteren om gebruik te maken van de PC-lokalen? Er worden wel huurmogelijkheden voorzien en studenten voor wie de financiële drempel nog te hoog is, kunnen aankloppen bij de Sociale Dienst. Het gaat hem echter om het principe: kan van een student verwacht worden dat hij een laptop aanschaf? Verhogen dergelijke evoluties ondanks financieel ondersteunende maatregelen de drempel tot een hogere opleiding niet? Een gevaarlijk precedent dus.

(bd)

(foto Charlotte Bouckaert)

VERDER IN DIT NUMMER:

- O.'s culturele uitpattingen 2
- Acco boekt beterschap 3
- Jacques' Leuvense verleden 4
- Jean-Jacques' diepste binnenste ontrafeld 5
- Europese week in Alma: erwtensoep 6
- Mopperen in Mürzzuschlag 8-9
- Zoveel volk zag Alma zelden 11
- 25 jaar ether, Scorpio eindelijk ontsmet 12
- Neruda doet een belletje rinkelen 14

Stond dit vakje maar
niet links vanonder...

(advertentie)

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

Rector O.

Rector O. is de vleeswording van het *levenslangleren*. Het rectorchap is de functie bij uitstek om allerlei sociale vaardigheden te leren. Het verzinnen van smoesjes bijvoorbeeld, om niet te hoeven opdagen op culturele aangelegenheden, is één van O.'s grootste talenten geworden. De rector heeft een indrukwekkende lijst met nog indrukwekkendere aandoeningen die hij kan inroepen als hij ergens — we zeggen maar wat — de officiële voorstelling van een designproject moet bijwonen. Hij haalt allerlei bizarre ziektes uit het boek dat hij had gekregen van de auteur, vice-rector Vrouwaerts, die het verder bij geen enkele uitgever kwijt kan. Toen O. door het topzware boek bladerde, voegde Vrouwaerts er met glimmende oogjes aan toe dat hij "voor een zacht prijsje ook pillekes kon leveren waar ge effectief ziek van wordt." O. bedankte zijn vice-rector en besloot om voor de volgende vernissage meteen pancreasinsufficiëntie, dyspepsie en nefrofastoom te simuleren.

Na een hele week aan alle mogelijke syndromen, ontstekingen en breuken te hebben geleden, kwam er een gestage stroom op gang van bloemen, fruitkorven en beterschapskaartjes. Bezorgde studenten en ambitieuze proffen belden de hele dag door naar rector O.'s vrouw, ons Marlies, om te informeren wanneer ze hem eens konden bezoeken. Toen rector O. kandidaat Thys zich plots begon voor te doen als volwaardig medicus en O. preventief wou opereren, was de maat vol. Rector O. gaf toe dat het niet mogelijk was om alles wat naar cultuur rook te blijven vermijden. Maar alras bekwaamde rector O. zich in het majestueus binnenschrijven en vervolgens ongezien weer verdwijnen op recepties en tentoonstellingen. De meest efficiënte methode bleek één drankje en meerdere hapjes te nemen en dan steeds meer richting receptieplant te schuifelen, zich vervolgens achter het groen te verschuilen en met potplant en al de deur op te zoeken.

Die laatste truc paste hij ook toe vorige donderdag, op de VIP-receptie bij het P@lma-feest. Na een indrukwekkende speech van Vandevenne had rector O. op gracieuze wijze de maquette van

Alma 2 onthuld en volop het ontsnappingsoffensief ingezet. Er waren maar twee problemen: in de receptie-tent was geen receptieplant voorzien en hij was niet de enige die liever wou gaan fuiven dan beleefdheidsbabbels blijven afleggen. Het gebrek aan plant was geen punt: discreet liet de rector zich op de grond zakken en kroop onder *den tapis plein* richting uitgang. Dat had hij vaker gedaan in schouwburgen! Hij was echter nooit Hedwige Naaiens, financieel directeur, op zijn weg onder het tapijt tegengekomen. De rector kronkelde in volstrekte duisternis als een machtige python, maar voelde plots iets hard en scherp in zijn oog prikken waarop hij brulde: "Miljaar Hedwige! Dat doet zeer! Kunt ge niet uit uw doppen kijken!" Giachelend verontschuldigde Hedwige Naaiens haar naaldhak in het adellijke oog.

Ondanks haar lichtgevende kapsel had Hedwige haar collega carpetsluiper niet zien aankomen en zag ze zich nu geconfronteerd met een briesende rector wiens doorgang zij versperde. Hedwige, nooit vies van een kleine uitdaging als het om Alma gaat, probeerde de situatie recht te zetten: "Ha, Dréke, gij hier. Om ter eerst aan den uitgang! Klaar? Start!" Als de spreekwoordelijke pijl uit de boog stootte de financieel directeur weg, waarop O. woest de achtervolging inzette. De genodigden aanschouwden twee losgeslagen tapijtbobbels die totaal gedesorienteerd de receptievloer onveilig maakten. De tweestrijd die gladiatoren-allures begon aan te nemen, kende een plots einde toen O. tegen Vandevenne aandenderde, waardoor Hedwige recht op haar overwinning afstormde en de kolkende feestmassa instootte. O. zag zich gekrenkt in zijn rectorale trots en droop droevig af. "Ziet ge wel," mompelde de ontgoochelde rector, "al die cultuur is zelf barbaars." Hij stak zijn hemd terug in zijn broek en beloofde zichzelf plechtig nooit meer aan cultuur te doen. Dat liep toch altijd verkeerd af.

Paul-Henri Giraud

Actueel feit Breed en volks

Als studentenvertegenwoordiger weet je het wel. *Eendracht maakt macht*. Partijdiscipline is onontbeerlijk. Er wordt lang gediscussieerd over de te volgen koers en na het vastleggen daarvan wordt van iedereen verwacht dat hij zich er aan houdt, los van elke persoonlijke overtuiging. Te strikt? Misschien, maar in de politieke realiteit bewijst zo'n systeem absoluut zijn nut.

Hoe anders is de open-debatcultuur! Het vermoeden zou kunnen rijzen dat doorwinterde politici de truc van één standpunt al lang door zouden hebben en dus ook zouden toepassen. Niets is echter minder waar. Leden van dezelfde regering, zelfs van dezelfde partij, spreken mekaar in de media in het beste geval tegen en zitten mekaar in het ergste geval in de haren. Vorige week werd minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael (VLD) teruggefloten door zijn voorzitter Bart Somers. Wordt er over zo'n zaken niet gediscussieerd op een partijtop? Zet er niemand een strategie uit die iedereen moet volgen? Of beslissen mandatarissen zelf van zodra hun status hoog genoeg is om die richtlijnen gewoon aan hun laars te lappen? Hoe het ook zit, het is merkwaardig.

Los van het feit dat het strategisch onverstandig lijkt, zijn er misschien ook redenen om zo'n systeem te verkiezen boven te strikte partijdiscipline. De burger kan als kiezer de kandidaten beter inschatten. Politici worden beleidsmakers met een persoonlijke visie en een eigen agenda, in plaats van marionetten die partijorders uitvoeren. Het wordt dus mogelijk genuanceerder te kiezen. Of juist: het zou mogelijk worden genuanceerder te kiezen, als er ook daadwerkelijk met voorkeurstemmen rekening werd gehouden. In het hele spel van schijnkandidaten, coöptaties, mandaten-carroussels en het lijstensysteem kiest uiteindelijk de partij zelf wie welk postje krijgt. En voorkeurstemmen verworden tot een leuk neveneffect, een kleine egotrip voor de winnaars, die verder evenwel waardeloos is.

Misschien moeten we de manier waarop partijen met strate omgaan op een andere manier bekijken. Met het wegvallen van de politieke zuilen viel voor de grote partijen ook het vaste kiezersbestand grotendeels weg. Er zijn geen kiezers meer waarvan je honderd procent zeker weet dat ze op je zullen stemmen en er is ook geen ideologische controle meer van de zuilenorganisaties. De nieuwe strategie bestaat er dan niet meer in één coherent programma te volgen, maar zo gedifferentieerd mogelijk over te komen. 'Een brede volkspartij' creëren is de natte droom van zowat elke partijvoorzitter.

Wat denken de brede lagen van de bevolking? Dat weet niemand precies, dus spelen de grote partijen op veilig: bij monde van verschillende personen komen verschillende meningen aan bod, desnoods tegengesteld. Zo kan een partij zich zo breed mogelijk profileren. Dat de innerlijke consistentie er onder lijdt, wordt beschouwd als *collateral damage*. Dat je als kiezer kop noch staart meer kan krijgen aan wie nu precies waarvoor staat, daar ligt geen voorzitter wakker van. Eigenlijk zijn partijen niet grijzer geworden of naar het centrum verschoven. Ze worden bonter en breder, zowel links als rechts en als het even kan proberen ze ook het centrum in te palmen. Ze zijn er gerust in dat wij niet op de concurrentie gaan stemmen, die werken immers op precies dezelfde manier...

Bram Delen & Gijs Van Gassen

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal

1 Familieid - Vaardigheid 2 Exotisch drankje 3 Computerdoos - President van de VS 4 Wilde feestjes - Raad van State 5 Vrouwelijke inspecteur in Aspe - Langs 6 Leve - Kunstwerk 7 Dierengeluid - President van de VS 8 Pisfles - Achter 9 President van de VS 10 Waterslang - President van de VS

Verticaal

1 President van de VS - President van de VS 2 Ontwerp 3 Boom - Schoongemaakt 4 Voor de Fransen is dat makkelijk - Verblijfsplaats van Saddam 5 Daar gaan bedrijven niet graag op - Haïtiaanse regio 6 Zoon van Adam - Draagtoestel 7 Vaas - Wanneer men niet werkt 8 Salpeterig zuur - En omstreken 9 Ellipsen 10 Ooit - Niet nodig om in de Alma te surfen

Dries De Smet

www.veto.be

Receptie 30 jaar Veto

Veto bestaat dertig jaar en dat laten we niet zomaar voorbijgaan. Ten eerste is er de rubriek 'De oude doos', waarin we elke week een artikel uit het archief oprakelen. Maar dat is niet alles! Voor Veto 6, die verschijnt op maandag 8 november, bereiden we een bijlage rond 1974-2004 voor. Die maandagavond vindt er bovendien een receptie plaats in het STUK in de Naamsestraat. Deze receptie is in de eerste plaats bedoeld voor oud-medewerkers. Ben jij van dit edele ras en zou je die maandag graag komen, stuur dan een mailtje naar veto@veto.be met onderwerp 'receptie 1974-2004'. Vermeld ook of je al dan niet met partner komt.

de redactie

www.veto.be

LOKO-zorgenkindje nog maar eens hervormd

Zeven procent van de studenten aan de K.U.Leuven zijn bezoekers uit het buitenland. Ook zij hebben recht op vertegenwoordiging aan de unief, maar net op dit vlak loopt het al enige tijd mis. Een nieuwe hervormingsronde moet dan ook alweer de nodige zoden aan de dijk zetten. Een overzicht.

Joris Beckers

In 1994 viel het doek over ISOL, de toenmalige vertegenwoordiging van de buitenlandse studenten. De K.U.Leuven ging zich bekommeren om de socio-culturele activiteiten in het centrum Pangaea. Zo kon de nieuw opgerichte LOKO-raad Portulaca zich volop op het vertegenwoordigingsaspect toeleggen, iets wat in de vorige structuur wel eens uit het oog verloren was. Qua indeling mondde deze hervorming uit in de oprichting van een facultaire en een internationale raad. De eerste hield zich bezig met onderwijsmaterie, de tweede spitte zich op sociale problemen toe. De facultaire raad was echter geen lang leven beschoren. De leden van dit orgaan waren de verantwoordelijken voor internationale zaken in de verschillende Leuvense presidia. Meer dan drie mensen kwamen er echter nooit opdagen op zo'n raad, zodat het voortbestaan ervan nutteloos bleek. Door het wegvallen van deze onderwijsraad in 1998 veranderde ook het statuut van Portulaca. In plaats van een raad, ging men voortaan spreken over een geleding. Dit wil zeggen dat de organisatie niet meer steunde op vertegenwoordigers uit de kringen, die presidiumleden voor internationale zaken dus.

Voortaan bleef alleen de internationale raad over. Deze is samengesteld uit vertegenwoordigers van de verschillende associaties die Portulaca rijk is. Zo zijn, bijvoorbeeld, de Chinezen, de Palestijnen en de studenten uit Latijns-Amerika elk in een eigen groep of associatie verzameld. Later werd deze raad omgevormd tot de General

Meeting. Door het wegvallen van het onderwijsgedeelte dreigde Portulaca in een oud zeer te hervallen: enkel nog feestjes van de buitenlandse studenten ondersteunen en de vertegenwoordiging links laten liggen.

Puinhoop

De laatste jaren verslechterde de toestand zienderogen en vorig jaar ontplofte dan de bom. Niemand bleek nog zicht te hebben op de puinhoop die zich had opgestapeld en ook de vrijgestelde, de betaalde medewerker, was lange tijd niet bereikbaar. Een voorzitter was er overigens al lang niet meer, omdat het quasi onmogelijk bleek om een buitenlandse kandidaat te vinden. Enkel vreemde studenten kunnen deze post namelijk invullen. Omdat de voorzitters die wel gevonden werden meestal geen Nederlands spraken, was er ook zelden of nooit een Portulaca-voorzitter op de Open Algemene Vergadering (OAV) van LOKO aanwezig.

Op de laatste OAV van vorig academiejaar werd Guy Moors, toen nog kringcoördinator van Politika, aangesteld als vrijgestelde — lees crisismanager — voor Portulaca. In het academische tussenseizoen probeerde hij de puinhoop in kaart te brengen, al bleek dit geen sinecure. Moors moest ondervinden dat er weinig of niets overblijft van de boekhouding en administratie van de laatste jaren of dat die tenminste onvindbaar zijn. De vrijwilligerswerking blijkt behoorlijk mank te lopen en de communicatie met de associaties loopt eerder stroef. Op een fundamenteel niveau zijn de associaties bovendien alles behalve representatief. Vele Europeanen en ook de Amerikaanse studenten worden niet vertegenwoordigd. Tot slot is ook een duidelijke taakomschrijving voor Portulaca hoognodig.

Chinees

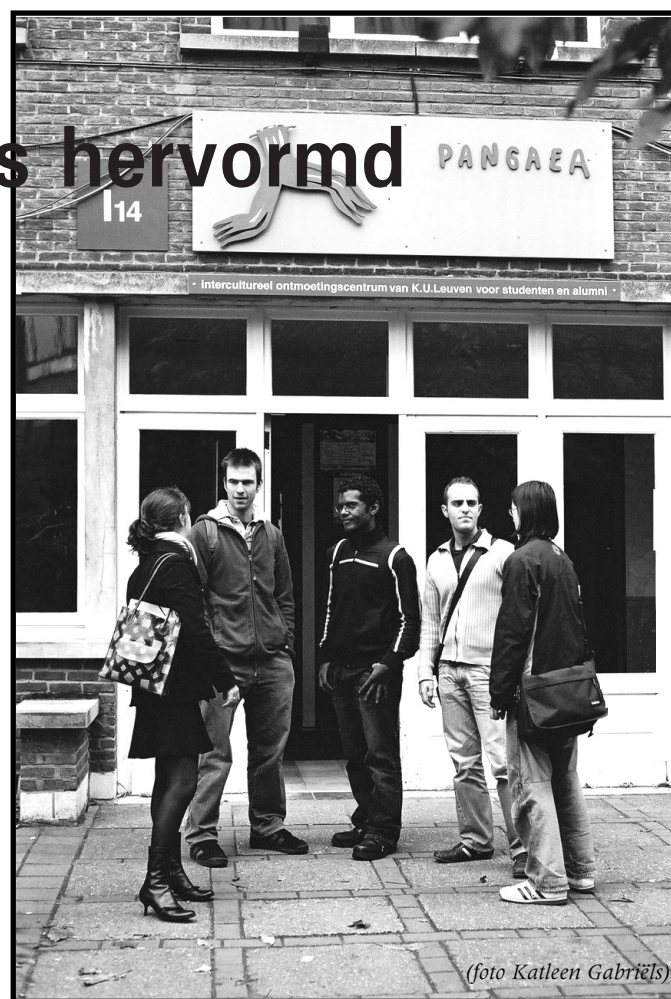
De hervormingen die op de vorige OAV goedgekeurd werden (zie *Veto 3*) moeten deze euvels verhelpen. Om de toekenningen van financiële ondersteuning beter te regelen, zal

een nieuw FKK-reglement uitgewerkt worden, gelijkaardig aan de bestaande systemen bij de raden van LOKO. Niet alleen de associaties, maar ook andere groepen buitenlandse studenten zullen steun kunnen aanvragen. Zo'n aanvraag kan meerdere keren per jaar gedaan worden, zoals bij Sportraad ook het geval is en komt terecht bij Portulaca's *International Officer*, de vroegere stafmedewerker. Die bestudeert de papieren en schuift ze door naar de subsidiewerking van Sociale Raad. Van daaruit gebeurt dan de betaling. Verder gaat de *International Officer* door het leven als een soort wegwijzer voor studenten met een vraag of een probleem. Als Chinese studenten, zoals vorig jaar, zouden merken dat ze niet mogen bissen van de universiteit, dan kunnen ze dit aanklagen bij de *Officer*. Die brengt vervolgens LOKO op de hoogte, van waaruit dan de nodige stappen ondernomen kunnen worden om dit probleem bij de unief aan te kaarten.

Tot slot wordt ook de band met LOKO aangehaald. De *Officer* zal de helft, vier uur, van zijn permanentie in de 's-Meiersstraat verrichten, waar ook de grootste raden van LOKO zich bevinden. Zo wil men vermijden dat Portulaca opnieuw uit het oog verloren wordt. De *Officer* zal ook rechtstreeks onder de OAV werken, die tevens de kandidaten selecteert. Guy Moors heeft, na beraad, laten weten dat hij deze taak als eerste op zich wil nemen. De functies van de voorzitter en de *General Meeting* vervallen. De naam Portulaca blijft alleszins behouden.

Enkele punten moeten nog concreter

seerd worden en ook de nieuwe statuten moeten nog goedgekeurd worden. Maar de hele hervorming is sowieso voorlopig. De huidige maatregelen zijn wel grondig genoeg om aan de basisfuncties van vertegenwoordiging en ondersteuning te voldoen. Aan de K.U.Leuven zelf circuleren echter plannen om de opvang en begeleiding van buitenlandse studenten te herzien. Een eventuele reorganisatie van Pangaea, de International Offices en andere voorzieningen, zou ervoor kunnen zorgen dat ook Portulaca hierin betrokken wordt. Toch zal zo'n grondige verschuiving niet meer voor dit academiejaar zijn en met de LOKO-hervormingen op de agenda is het ook nog de vraag welke rol Portulaca, maar bijvoorbeeld ook The Voice, dat voor buitenlandse studenten schrijft, in de nieuwe structuur krijgen. De vertegenwoordiging van de buitenlandse studenten zal daarbij natuurlijk altijd onafhankelijk van de unief zelf blijven.

(foto Katleen Gabriëls)

Na enkele moeilijke jaren lijkt het erop dat Acco, Leuven's officiële cursussenleverancier, op beterschap afstevent. De grote verliezen van de laatste jaren zullen zich wellicht niet meer herhalen de komende jaren en Acco's vaste plaats in het Leuvense boekhandellandschap lijkt verzekerd.

Laurens De Koster

Hoewel Alma jarenlang hét zorgenkindje van de Leuvense sociale sector was, ging het Acco ook niet bepaald voor de wind. Na een zwaar verlies een aantal jaren geleden, moest de K.U.Leuven zelfs bijspringen door Acco een lening toe te staan. Ondertussen is die lening afbetaald en voorlopig is er geen nood aan een nieuwe.

Toch zijn niet al Acco's zorgen van de baan. Om te beginnen is er het probleem-Antwerpen. Het is niet zo bekend, maar Acco heeft ook in de Scheldestad een winkel. Die beperkte bekendheid geldt echter ook in Antwerpen zelf, zodat Acco daar enorme verliezen lijdt. In het eerste semester van dit jaar ging het om maar liefst zestigduizend euro en dat is geen uitzondering de laatste jaren. Nochtans is er de afgelopen jaren vaak beslist om de winkel te sluiten "als er nog één keer verlies wordt gemaakt", maar daar kwam dus niets van in huis.

Volgens Bart Van de Walle, lid van de Raad van Bestuur van Acco als studentenvertegenwoordiger, is de slechte situatie in Antwerpen de schuld van de vorige algemeen directeur van Acco: "Hij bracht niet de nodige dynamiek in de Antwerpse winkel." Ondertussen is er een nieuwe algemeen directeur, Herman Peeters, en die ondernam al een eerste poging om Antwerpen uit het slop te halen. Voorlopig lijkt er nog steeds een geloof in de Antwerpse winkel aanwezig: "De aanwezigheid in Antwerpen is een troef om cursussen en andere uitgaven binnen te halen van Antwerpse proffen", volgens Van de Walle.

Groen

De belangrijkste reden waarom Acco bestaat, is het uitgeven van de beroemde groene cursussen (gele voor hogeschoolstudenten). Op dat gebied is er redelijk goed

"VEEL UITDAGINGEN, MAAR GOEDE HOOP"

Acco kruipt langzaam uit dal

nieuws: het aantal titels blijft relatief stabiel en er zou zelfs een lichte stijging zijn. Van de Walle meent ook dat de meeste proffen trouw blijven aan Acco en dat ze dus tevreden zijn over de uitgeverij.

Toch loert er ook hier gevaar om de hoek: een mogelijk concurrentieel nadeel van Acco is immers dat cursussen met een grote oplage een "solidariteitsbijdrage" leveren aan cursussen met een kleine oplage. Op die manier zijn cursussen voor pakweg Rechten of Psychologie even duur (per bladzijde) als cursussen voor bijvoorbeeld Godgeleerdheid of Arabistiek, terwijl ze een stuk goedkoper zijn om te produceren. Hoewel andere uitgeverijen dit principe niet moeten volgen, gelooft Van de Walle dat Acco hierdoor niet wordt geschaad: voor vele proffen is deze solidariteit net aantrekkelijk aan de filosofie van Acco. Bovendien zou de uniformiteit in de cursussen ook wat voordelen bieden.

Ondanks het stabiele aantal titels is de winkelverkoop in Acco niet zo hoog als andere jaren. Dit kan voor een deel liggen aan het semestersysteem, dat pas dit jaar helemaal consequent wordt uitgevoerd. Omdat er nu veel minder vakken over het volledige jaar lopen, zijn er minder cursussen verkocht in september en oktober, maar zou de verkoop in januari en februari sterk moeten stijgen.

Het valt af te wachten welke resultaten Acco in juli 2005 zal kunnen voorleggen, maar Van de Walle maakt zich sterk dat het een heel stuk beter zal zijn dat het resultaat van het academiejaar 2003-2004; er wordt gehoopt op ongeveer break-even. Als dat wordt gerealiseerd, blijft Acco toch ten minste de komende jaren sterk verankerd in Leuven.

(foto Dimitri Eynikel)

Commotie rond communicatie

Onder het motto 'leert elkander liefhebben en toont interesse in elkander' brengt Veto bij regelmaat een bezoekje aan een interessante les om op die manier een steentje bij te dragen tot een verdraagzamere wereld. Deze week viel ons oog op een vak met de weinig verullende titel Communicatiewetenschappen.

Hans Ramaekers & Pieter Van Hoof

Met vertwijfeling komen we binnen. "Pol komt", leert het bord ons. Dit is een communicatievorm die ons petje te boven gaat. Wie die illustere 'Pol' wezen mag, zullen we waarschijnlijk nooit weten. We lieten het voor wat het was en zochten een geschikt plekje. Een tweetal nam het echter slechter op, verward door "Pol komt" namen ze de benen.

Tien minuten ouder, de les begint. Een casual gekleed man komt binnen, betreft het hier 'Pol'? Een beklemmende stilte maakt navraag onmogelijk. In de rest van dit artikel zal blijken dat dit ongemak niet van voorbijgaande aard was. De prof (Pol?) geeft passend gestalte aan het thema: Onzekere communicatie. Ter inleiding veegt hij meteen de goede sint de mantel uit, als was hij de pandora van de commerciële pulp. Hij zou de brave kindertjes aanzetten tot massaconsumptie. Sinterklaas een reclamehoer, dat kan tellen als binnenkomer.

Uitgejoeld

De prof, op het eerste zicht een dynamisch figuur, een kind van zijn tijd, toont zijn kunnen. Geen technologische revolutie gaat aan hem voorbij, hij maakt gebruik van slides alsof hij ervoor in de wieg gelegd was. Helaas is zijn technische bagage niet evenredig aan zijn grappend vermogen. Althans, zo wil het de perceptie. De nochtans in de sympathieke streektaal getapte mopjes slaan niet aan, de prof wordt steeds onzekerder. Deze vertrouwenscrisis heeft een nefaste weerslag op zijn verdere betoog, dat gebukt lijkt te gaan onder angst en een gebrek aan samenhang. Oordeel zelf. De prof stelt dat het goed is als je door je publiek wordt uitgejoeld, een

vorm van zelfbehoud? Verder beweert hij enerzijds dat de mens biologisch niet is opgeleid om de moderne communicatietechnologieën juist te hanteren, maar kan hij het anderzijds niet laten om met fierheid in de stem veelvuldig te verwijzen naar Toledo.

De man herstelt zich evenwel vlug wanneer hij de diverse communicatiemodellen uit de doeken doet. Meteen voegt hij eraan toe dat hij niet achter alle theorieën staat, een eerlijkheid die wij altijd op prijs weten te stellen. Zijn zelfvertrouwen herwonnen, waagt hij zich opnieuw op glad ijs: de drang tot moppen blijkt te sterk. De menigte reageert weerom gelaten. Ten einde raad neemt de prof zijn toevlucht tot onkiese middelen, hij koopt sympathie door een examenvraag prijs te geven. Zelfs deze wanhoopsdaad brengt geen soelaas. De spanning is steeds nadrukkelijker aanwezig, we achten hysterische huilbuien niet veraf. De toestand lijkt uitzichtloos. De banale beltoon van een niet lokaliseerbare gsm kondigt zich aan als de verlosser en doorbreekt de neerwaartse spiraal. De sfeer lijkt even losser te worden en ook wij beginnen ons thuis te voelen en volgen de stroom van 'verzender' naar 'ontvanger' zonder de 'obligate encodings' en 'transmissiemodellen' te veronachtzamen.

Kudde

De prof stoffeert zijn exposé met Angelsaksische termen, de multi-culturalist in ons ontluikt. Gewaagde begrippen zoals 'sexy' en andere uit de licht-erotische branche (zoals daar is: 'semantische ruis') maken een en ander goed. Toch blijft het publiek zich ietwat ongemakkelijk voelen. Schort er louter iets aan de communicatie of gebruikt de prof zijn toehoorders als proefkonijnen, de ultieme illustratie? We houden het op te eenvoudig. Deze jongens zijn straffer gewoon. Dan gebeurt het, de totale wanhoop nabij formuleert hij luidop de hypothese als ware hij niet geliefd. Dit strookt geenszins met de realiteit. Wellicht wil hij slechts een reactie ontlokken. Wederom vergeefs. Deze afwezigheid van respons verdient hij niet. Tegen deze wrede groepsdynamieken is hij niet opgewassen. Het individuele naturel van de goedlachse student moet wijken voor de allesoverheersende cool van de kudde. Vastbesloten zijn emoties te ontzien, baant hij zich vol overgave een weg door zijn cursus. Een zelfcontrole op het clericale af. Toch nog een laatste mopje... Het zal te vroeg zijn.

Deze onterechte bejegening van de prof maakte dat we ons niet meer thuis voelden. Terwijl we echt niet veel nodig hebben om onze pantoffels aan te schieten. Diep ontroerd door zulk een doorzettingsvermogen, vertrokken we tijdens de pauze en met ons een aanzienlijk breukdeel van de zaal. We waren blij, we waren verrijkt. Niet alleen op het academische, maar des te meer op het diepmenselijke plan.

Derrida: niet te vakken in vatjes

Na 74 jaar heeft Jacques Derrida op 8 oktober deze wereld verlaten. Dat de man een belangrijk hedendaags filosoof was, is bekend. Weinigen weten echter dat Derrida zijn carrière in Leuven begon.

Het jonge leven van Derrida lijkt in heel wat opzichten op dat van Albert Camus. Beiden groeiden op in Algerije, beiden speelden graag voetbal. Jacques speelde echter in de spits, de veel oudere Albert was keeper. Voetballen lag Derrida schijnbaar beter dan studeren, want in 1947 buist hij op zijn *baccalauréate*, het eindexamen van de middelbare school. Een jaar later lukt het hem wel.

Voor zijn hogere studies trekt hij naar Frankrijk, maar daar heeft hij nog meer moeite om aan de *Ecole Normale Supérieure* te beginnen. Hij heeft drie pogingen nodig om te slagen op zijn toelatingsexamen.

Eenmaal aan de Ecole maakt Derrida de verstandigste keuze in zijn leven. Hij besluit zijn thesis te schrijven over *'Le problème de la genèse dans la philosophie de Husserl'*. Het slimme aan dat onderwerp is dat het hem naar Leuven brengt: de archieven van Husserl lagen en liggen immers in het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte. Dankzij Husserl begint Derrida na te denken over tekens en taal. Het leidt hem tot zijn eerste belangrijke filosofische inzichten. Onze Alma Mater is hem trouwens nooit vergeten. In 1989 ontving hij nog een eredoctoraat.

Voor een goede weergave van Derrida's denken is een volledige Vetojaargang onvoldoende. Laat me toch wat zeggen over Derrida, al ben ik nooit fan geweest van Franse filosofen. Ze zijn vaag, spreken zichzelf soms tegen en het is mij nooit echt duidelijk waar het hen nu eigenlijk om te doen is.

Ook Derrida wordt dat alles verweten. Hij schrijft dan ook geen technische, maar literaire werken. Het is ook zijn bedoeling om vakjesdenken te doorbreken. Overall waar de traditionele filosofie opdelingen maakt, probeert hij die te deconstrueren. Zo heeft hij het gehad over de onderscheiden tussen teken en betekende, tussen geschreven en gesproken taal, over geschenken en gastvrijheid. Telkens toont hij aan dat de opdeling niet absoluut is. Dat wil niet zeggen dat de opdeling zinloos is, wel dat de werkelijkheid niet te vatten is in die vakjes.

Dat inzicht van Derrida durf ik toch het belangrijkste noemen: dat de wereld niet verdeeld kan of mag worden in wij en zij, in de *good guys* en de *bad guys*. Het maakt zijn denken actueler dan ooit.

Wouter Goossens

Steekkaart Communicatiewetenschappen

Wat: Communicatiewetenschappen

Prof: Jan Van den Bulck ("Pol"?)

Wie: een vierhonderdtal eerste bac'ers Sociale Wetenschappen

Waar: auditorium Max Weber

Wanneer: 11u tot 13u

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Huilende Italiaantjes

Leve de Franse administratie! Huilende Italiaantjes, rijen gevuld met onwetende en verdoofde studenten, sluitende deuren en hoogdravend personeel. Ik stel u dan ook met veel plezier de Universiteit van Nanterre voor.

Waren mijn Belgische kompaan en ikzelf al niet zo danig onder de indruk van het mislukte fabrieksveld dat onze unief moest voorstellen, dan hielp het ontvangstcomité voor Erasmusstudenten daar weinig aan. Er was er namelijk geen. Het speelt natuurlijk niet in ons voordeel dat de richting Romaanse talen in Frankrijk eenvoudigweg niet bestaat. Dus hutsten we als liefvallige kipjes zonder kop van gebouw naar gebouw waar er heerlijke rijen op ons wachtten.

Na een uur vol spanning en avontuur tussen geïrriteerde studenten, hoorden we een beloftevolle klik. Het bleek de deur te zijn die op slot ging. Het was namelijk middagpauze. Ik zat echter toen al op dat punt in mijn leven waarop ik begreep dat zelf ook iets te eten halen, niet de oplossing was. Door de knieën en wachten op de poep, dat was de boodschap. Wanneer ik eindelijk binnengelaten werd in het secretariaat (dat natuurlijk een uur te laat heropende), was de man, het moet gezegd, zeer vriendelijk. Toen ik echter weer buitenkwam, werd ik halvelings gegrild door de overige wachtenden. Ik had de bediende namelijk te lang ingepalmd met charmante erasmusvragen. Oververhit en trillend op de benen, verliet ik het gebouw. Eens terug op de metro, vertoonde mijn gezicht een bijzonder dwaze uitdrukking. Nu pas voelde ik me volledig verbonden met de Parijzenaar.

Hoe slopend een dagje praktisch geregeld ook mag zijn, een blik op de Notre Dame heelt alle wonden in een mum van tijd. Daar kan de grootste ketter zich nauwelijks bedwingen een gebed tot één of

andere hogere kracht te richten. Het orgel dat hoog boven je uitprijkt, de warme kleuren en het respect dat het gebouw afdwingt, doen je duizelen. Op de één of andere manier wou ik dat stukje pracht niet achterwege laten. Ik voelde me vredig en rustig. Ik durf zelfs stellen dat ik eindelijk begreep wat een religieuze kan drijven tot zijn celibataire leven. Of toch ongeveer.

Een halve week later hoopte ik dat gevoel in de Sacré Coeur terug te vinden. Sinds mens heugenis had die kerk namelijk een onweerstaanbare aantrekkingskracht op me uitgeoefend. Het doet me dan ook pijn te moeten toegeven dat ik het er binnen nauwelijks een kwartier uitgehouden heb. Doorheen het hele heiligdom waren er namelijk microfoons verspreid die het heidense gekreun van één of andere non verspreidden. Meer dan een gebed tot Jezus, leek het me een wanstaltige versierpoging die me met de handen om de oren geplooid de kerk liet verlaten. Ik had rust nodig. Dat was echter buiten de waard van Montmartre gerekend, waar allerlei schilders je achtervolgen met de belofte een prachtig portret van je te maken. Ik holde de charmante trappen (te bewonderen in Amélie Poulin) naar beneden, intussen wanhopig geworden. Daar stootte ik op een klein stukje Barcelona. Prachtig betegelde tafeltjes, geen toerist noch schilder in de omgeving en het authentieke gekeutel van Fransen rondom mij. Ik was thuisgekomen en had gevonden wat ik zocht. Het Parijs van de Fransman. Een waar genot en een vette aanrader voor eenieder. Met mijn complimenten.

Catherine Zenner

Pantoffelbiologie

Toen ik in mijn eerste kandidatuur het vak Pre- en protohistorie moest blokken, rustte mijn hoofd op mijn handen en mijn handen op het bureau. Ik begreep het niet, dat beruchte Out of Africa-model. De Neanderthaler was dan wel een voorouder, maar wij stamden er toch niet helemaal van af, terwijl er wel een genetisch luik was waardoor er beïnvloeding ontstond. Grote vraagtekens in mijn eerstekannersogen en een lichte paniek die in mijn keel begon te ruisen, want het zou de volgende dag examen zijn. Te laat begonnen met blokken.

Bram Delen

Vandaag heeft Jean-Jacques Cassiman in zijn nieuwste boek 'Wat zit er in mijn genen?' het mij wel diets kunnen maken. De mensheid heeft haar gemeenschappelijke genenreservoir in Afrika, alleen is men niet zeker tot wanneer onze voorouders op het zwarte continent leefden. Ik geef toe dat er wat vertraging zit in mijn inzicht; het examen is al meer dan vier jaar achter de rug. Maar ik schuif liever de schuld in de schoenen van Cassiman die wat laat is met zijn boek. Beter laat dan nooit, zo blijkt echter, want het resultaat mag er zijn.

Cassiman en zijn co-auteurs snijden een hele reeks thema's aan die met genetica te maken hebben: van kanker tot erwten, van huidskleur tot giraffenekken. Het boek is stap voor stap opgebouwd zodat zelfs de grootste leken, waartoe ik mezelf reken, de basisregels van de genetica kunnen vatten. De lezer wordt mee op sleeptouw genomen door een fictief personage Arend Sloop die leert hoe groot de kans is dat hij longkanker krijgt, wat hij van zijn ouders overerfde en hoe zijn omgeving dit beïnvloedt of wat genterapie kan doen tegen suikerziekte.

Op zich geen onverdienstelijke poging om een complex wetenschappelijk thema luchtig over te brengen, maar soms is het wat bij de haren getrokken. Wim Daems, die Arends verhaal in het wetenschappelijke discours integreerde, komt niet altijd even overtuigend over en soms is het resultaat eerder storend dan verduidelijkend. Andere pogingen om het academisch geweld in het boek te temperen zijn wel geslaagd: korte historische zijweggetjes of concrete toepassingen alsook de vele schemaatjes zorgen voor voldoende adem-pauze. En die zijn nodig, want hoewel deze lectuur vulgariserend bedoeld is, ligt ze zwaar op de maag. Niet noodzakelijk negatief bedoeld: het blijft immers een boek over genetica en geen stationsromannetje. Men kan er tenminste van op aan dat het boek geschreven is door wetenschappers en niet door losgeslagen pantoffelbiologen. Geen overbodige luxe in een tijd waar de discussies over genetica, eugenetica en stamcelonderzoek hoog oplaaen. Genetische doping, genedrift en andere vreemde samenstellingen met genetica waren vroeger het exclusief terrein van biologen, maar maken vandaag deel uit van de eerste de beste cafédiscussie.

De wetenschappelijke onderbouw is zowel de sterkte als de zwakte van het boek. Je zal het niet op een natte woensdagmiddag uitgelezen hebben en grootouders zullen naar andere lectuur grijpen om hun kleinkinderen te onderhouden. Het is geen *jongens en wetenschaps-gelul over duizend-en-geen-onderwerp*, maar biedt overzicht en interne consistentie. Spijtig dat een trefwoordenregister en een glossarium ontbreken, dat zou het grasduinen vergemakkelijken. Je kan er echter van op aan dat je kennis hebt genomen van de laatste trends in het genenonderzoek en dat het bovendien de correcte info is. Want als zo vaak met de *hot topics of society* hebben al vele mensen er hun lippen aan verbrand.

KORT • KORT • KORT KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

AR breidt uit

Voortaan worden ook het Zelfstandig Academisch Personeel (ZAP) en het Administratief en Technisch Personeel (ATP) vertegenwoordigd op Academische Raad (AR). Assisterend en Bijzonder Academisch Personeel (AAP/BAP) hadden net als de studenten reeds langer zitting op AR met respectievelijk 3 en 4 personen. Het ZAP krijgt drie vertegenwoordigers, het ATP één.

Dat de plekjes gegeerd zijn, is duidelijk: voor het ZAP zijn zes profen kandidaat, voor het ATP dingen maar liefst twaalf personeelsleden naar het ene zitje. Traantjes lijken dan ook onvermijdelijk. Opvallendste ZAP-kandidaat is professor Christoffel Waelkens, wiens naam ook valt wanneer de rectorverkiezingen ter sprake komen.

Papieren rectorverkiezingen

Voor deze verkiezingen voor AR zou trouwens gebruik gemaakt worden van een elektronisch systeem. Omdat de aangeschreven bedrijven geen voldoende veilig systeem konden voorleggen, zal de stemming nu echter nog via stembrief verlopen. Niet zo interessant wellicht, ware het niet dat voor de rectorverkiezingen later op het academiejaar hetzelfde elektronische systeem zou worden gebruikt. Ook deze stemmingen zullen dus op de oude manuele manier verlopen.

Tweede kamer teruggefloten

De Nederlandse coalitiepartners CDA, VVD en D66 reageerden snel op de plannen van de regering om te snijden in het Nederlandse hoger onderwijs. Het plan was om de inschrijvingsgelden met honderd euro op te trekken en dertigplussers en niet-EU-studenten niet langer te bekostigen. Dat hebben de partijen nu afgeschoten door een ingediende motie waardoor bezuinigingen ter grootte van een miljard euro vervangen worden door besparing- en in de bureaucratie.

Staljongen verkozen

Sinds vorige week woensdag heeft de Studentenraad van de Associatie K.U.Leuven (StAL) een nieuwe voorzitter. Dominiek Masschelein werd unaniem verkozen. Masschelein komt van de Katholieke Hogeschool Sint-Lieven, waar hij voor industrieel ingenieur studeerde. Dit jaar studeert de nieuwe rekrut TEW aan de K.U.Leuven.

De adel verzamelt

Een werkbezoek, dat brengt ene Albert van België deze week woensdag naar Leuven. Meer bepaald een werkbezoek

aan ICOS Vision Systems in Haasrode, een succesvolle spin-off van de K.U.Leuven. ICOS werd indertijd nog door rector — tijdens het bezoek wellicht 'baron' — Oosterlinck opgericht, wat hem bij de beursgang een aardige cent opleverde.

ICOS maakt inspectiemachines voor de halfgeleiderindustrie en inspectiesystemen voor elektronische chips. De vorst bezoekt het hoofdkwartier van het bedrijf en zal daarna deelnemen aan een werkvergadering met als thema 'Hoe laat je een universitaire uitvinding uitgroeien tot een succesvol bedrijf?'. O. zal 's lands leider hierover ongetwijfeld uren kunnen onderhouden.

Hogescholen hogerop

Driekwart van de hogeschoolstudenten volgt een professionele bacheloropleiding waarmee verondersteld wordt na de studie rechtstreeks tot de arbeidsmarkt toe te treden. Deze groep is ten opzichte van vorig jaar licht gestegen; de academische hogeschoolopleidingen bleven net als de vorige jaren quasi ter plaatse trappelen. In totaal betekende dit een stijging van 0,5 procent vergeleken met 2003 zodat begin oktober 101.519 studenten een basisopleiding aan een Vlaamse hogeschool volgen.

Moet je rechten voor studeren

Met het oog op het oprichten van een forum voor NMBS-personeelsleden, registreerde Bart Demyttenaere, student rechten aan de K.U.Leuven, de domeinnaam nmbs.net. Toen hij na enige tijd van zijn plan afstapte, mailde hij de NMBS en stelde voor de domeinnaam over te dragen voor vijfhonderd euro. De spoorwegmaatschappij, reeds een schuld van ettelijke miljarden euro's met zich meetersend, stelde dat Demyttenaere hier geen geld voor mocht vragen en stapte naar de rechter. Deze stelde de NMBS nu in het gelijk zodat nmbs.net meteen en gratis moet worden overgedragen.

Agressie in Antwerpen nu helemaal verdwenen

Rector Francis Van Loon van de Universiteit Antwerpen verbood om "ethische redenen" en omdat "een bloederig oorlogsgame niet past in onze onderwijs- en onderzoekopdracht", een LAN-party rond *Counter Strike* in de universiteitsgebouwen. Opdat iedereen mee is: tijdens een LAN-party spelen verschillende mensen in groep tegen elkaar hetzelfde spel. En te weten dat de NSV nog steeds welkom is in de Leuvense universitaire gebouwen.

(bd)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigndeerde artikelen

K.U.Leuven boetiek
Oude Markt 13
B-3000 Leuven
open op woensdagen van 10u. tot 12u. en van 14u. tot 16u.
tel. +32 (0)16 32 10 16

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U. Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

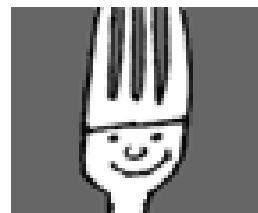
Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

Snooker en pool "THE POCKET" Zijstraat Diestsestraat
J.P.Minckelersstraat 98 50 m voorbij de ALDI
3000 LEUVEN TEL: 0478 / 25 16 13 of 016 / 22 06 02

TE HUUR: MULTIFUNCTIONELE ZAAL lage prijs

- (kot)feestjes	- quiz	7 snooker + 6 pools
- cantussen	- spelavond	4euro /uur op vertoon
- verjaardagsfeest	- groot scherm	van studentenkaart
- vergaderingen	- enz.....	i.p.v. 5 euro
- filmavonden		Electronic Darts, kikker
- facbarverhuur		...

Menu van de week

in Alma 1-2 -3

12 - 15 oktober 2004

A1 = alleen Alma 1

A2 = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3

= vegetarisch

Special: Europese week!

(advertentie)

dinsdag

Ajuinsoep	0,50
Gehakte steak met witte kool A1+3	2,30
Veget. groentenuggets met Baskische piperade	3,05
Gebraden haantje met Provençalse saus A2	4,30
Spaghetti Bolognaise A2+3	2,30/2,70
Koninginnenhapje A1+3	3,05
Rumsteak A2+3	3,95
Denemarken: Omelet met gerookte zalm en spinazie	4,30
Luxemburg: Letzburgs zwijntje	2,70
Cyprus: Vis met saffraanrijst A1	4,30
Hongarije: Gehakt met groene kool op Hongaarse wijze A1	3,05

woensdag

Tomatensoep met kip	0,50
Braadworst met selder in room A2+3	2,30
Kleurrijke groentepizza	3,90
Lasagne al forno	3,95
Spaghetti bolognaise A1	2,30/2,70
Koninginnenhapje A2	3,05
Rumsteak	3,95
Denemarken: Omelet met gerookte zalm en spinazie A1	4,30
Luxemburg: Letzburgs zwijntje A1	2,70
Cyprus: Vis met saffraanrijst	4,30
Hongarije: Gehakt met groene kool op Hongaarse wijze	3,05

donderdag

Erwtensoup	0,50
Kippenbout met appel-ananasmoes	2,30
Bladerdeegzette met geitenkaasmousse	3,95
Cordon bleu met boursintomaat, basilicumsaus en tagliatelli	4,30
Spaghetti Bolognaise A2	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+2	3,40
Rumsteak A3	3,95
Denemarken: Omelet met gerookte zalm en spinazie A1	4,30
Luxemburg: Letzburgs zwijntje A1+3	2,70
Cyprus: Vis met saffraanrijst	4,30
Hongarije: Gehakt met groene kool op Hongaarse wijze A1	3,05

vrijdag

Tomatensoep	0,50
Vleeskroket met Griekse kampernoelies A2+3	2,30
Granenburger met spinazie	3,40
Kipfilet met bieslooksaus en wortelpuree	3,40
Spaghetti bolognaise A1+3	2,30/2,70
Koninginnenhapje A1+3	3,05
Rumsteak A2+3	3,95

Kijk ook op de website voor menu Gasthuisberg, Justus Lipsius en Pauscollege

Theorieën over wereldwijde samenwerkingsverbanden zijn van alle tijden, maar nu de Amerikaanse presidentsverkiezing draait om twee leden van het beruchte Skull and Bones-genootschap zijn de beschuldigingen niet van de lucht. Skull and Bones is één van de geheime genootschappen op de universiteit van Yale. Vele telgen van rijke en machtige families studeren hier en uit deze elitegroep kiezen de oudere leden van Skull and Bones elk jaar vijftien nieuwelingen.

Het genootschap is altijd erg omstreden geweest. Studenten die niet lid mochten worden, klaagden over de arrogante houding van de Skulls en vele professoren konden zich niet neerleggen bij de groeiende macht van het genootschap. Al in de negentiende eeuw hadden de Skulls de volledige financiering van de universiteit in handen en bekleedden hun leden strategische plaatsen binnen het bestuur van Yale. Maar hun ambitie reikte veel verder dan dat. Het opzet van de club was gebaseerd op hun idee over leven en dood: dood hoort onlosmakelijk bij het leven en daarom moet men zoveel mogelijk bereiken tijdens zijn aardse bestaan. Dat betekent dat elk nieuw lid zich volledig moet inzetten om een prestigieuze plaats in de maatschappij te verwerven. Uiteraard met de steun van de club aan wie men onvoorwaardelijke trouw zwoert.

De strikte geheimhouding van de initiatierites en bijeenkomsten versterkt de sfeer van mysterie die rond het genootschap hangt. Hun sociëteit is een bunker, overwoerd door wijnranken en strikt verboden terrein voor niet-leden. Deze geheimzinnigheid voedt de vele verhalen die de ronde doen en aangezien de Skulls ze bevestigen noch ontkennen, worden de aantijgingen steeds wilder. Zo zijn er verhalen bekend over de mogelijke band tussen het genootschap en de *War On Drugs*, waarbij de leden de hoogste posities innemen bij dit project om zo de drugshandel te controleren en er zelf het meeste geld uit te slepen. Ook zouden de Skulls op de hoogte zijn geweest van de moord op Kennedy in 1963 en zouden zich in hun bunker omstreden trofeeën bevinden als het zilveren bestek van Hitler.

Raszuiver

Sommigen gaan zelfs zo ver dat zij de Skulls verbinden aan de *Illuminati*. Dit verbond van vrijmetselaars zou zich in de Verenigde Staten hebben ontpopt tot een genootschap van de allerrijkste families die tot doel hebben de wereld te veroveren. In totaal zou het om dertien families gaan die tot het 'zuivere Illuminati-ras' behoren, waaronder zich namen bevinden als Onassis, Rockefeller, Rothschild en zelfs de Merovingers. Allen zouden in directe of indirecte lijn staan met het duizenden jaren oude *Brotherhood of the Snake*, een occulte groep die geloofde dat Satan de mens wijsheid had gebracht (de slang in het Paradijs), terwijl God de mens wilde onderdrukken. Niet onbelangrijk hierbij is dat de aanhangers van de Illuminati-theorie geloven dat de Verenigde Naties fungeren als 'wereldpolitie' en in hun gebouwen in New York geheime bijeenkomsten organiseren.

Wat er van al deze verhalen waar is, zal wel nooit geheel duidelijk worden. Zeker is wel dat er machtige geheime genootschappen bestaan die Amerikaanse presidenten onder hun leden hebben en dat je het met hun steun zeker kunt schoppen tot leider van de Nieuwe Wereld. Of Amerika op twee november nu voor Kerry of Bush stemt, de Skull and Bones regeren hoe dan ook mee.

(ek)

WALKER VS FORBES (3): HOE WORD JE PRESIDENT VAN DE VS?

Rijke, blanke man zoekt interessante job

Voor de derde week op rij schijnt Veto haar licht op de Verenigde Staten naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. Vorige week werd een beeld geschetst van het politieke bewustzijn bij Amerikaanse universiteitsstudenten. Deze week proberen we een profiel op te stellen van de ideale kandidaat aan de hand van feiten, weetjes en geruchten.

Herman Loos

Bespaar jezelf alvast deze illusie: indien je niet als Amerikaans burger geboren bent, kan je geen president van de VS worden. Dat is ingeschreven in de Amerikaanse Grondwet. Politiek gezien is *governator* van een aanzienlijke staat wel een haalbaar ambt voor de inwijkeling, maar daarover zwijgen we hier zedelijk.

Het verkiezingsproces wordt over een periode van enkele jaren uitgesmeerd, mede omwille van de voorverkiezingen, waarin de partijen hun kandidaat nomineren. Deze nominatie gebeurt aan de hand van open dan wel gesloten partijverkiezingen, de *primaries* en *caucuses* in elke afzonderlijke staat. Ze eindigen in een officiële voordracht van de uiteindelijke partijkandidaat op de nationale conventies. Deze conventies dienen om de rangen te sluiten na een interne machtsstrijd en worden door een enorme mediastorm gestuwd.

Zakje

Aan deze voorverkiezingen gaan echter nog de *invisible primaries* vooraf, waarbij een kandidaat geloofwaardigheid — lees geld — verzamelt om kans te maken op mededinging binnen de eigen partij. Van bij de start zijn geld van gulle sponsors en media-aandacht, die elkaar vaak tot gevolg hebben, een absolute vereiste om het tot president te schoppen. Zo gebeurde het dat kandidaten aan de voorverkiezingen van 2004 deelnamen enkel en alleen om naambekendheid te verwerven tegen de volgende campagne.

De langdurige campagne is in het voordeel van de zittende president of *incumbent*. Hij dient immers zelden met tegenstand binnen de partij af te rekenen en spaart zo belangrijk campagnegeld uit bij de voorverkiezingen. Bovendien geniet hij meer naam bij de grote sponsors, die vaak enorme bedragen uitgeven. Het totale campagnebudget van George Bush Jr. bedraagt 242 miljoen dollar, dat van John Kerry ruim 233 miljoen. Beiden drinken overigens van dezelfde bron. Het zijn vooral investeringsbedrijven, banken en de wapenindustrie die hun duit in het zakje doen, bedrijfstakken met een uitgesproken conservatieve agenda.

Rug

Incumbency blijkt een sterke troef te zijn voor een hernieuwd presidentschap. De laatste zittende president die zijn termijn niet kon verlengen was vader Bush, ten voordele van Bill Clinton. Het is zeker onredelijk te beweren dat Jr. als *fijs à papa* een wezenlijk voordeel heeft gekend omwille van erfopvolging. De enige voorganger in de geschiedenis was John Quincy Adams in 1824, zoon van — jawel — John Adams. Het zijn eerder de stevige entourage en het financieel vermogen van vader die zoon Bush een duwtje in de rug wisten te geven. De vereiste bij uitstek om president te worden is met andere woorden het talent om geld aan te trekken en dan volgt de rest vanzelf.

In ons landje is het vooral van belang een goede positie binnen de partij te hebben om kans te maken op een mandaat, in de VS is dit niet het geval. Partijtrouw is zowel voor de president als in het

Congres geen vereiste en er wordt geregeld tegen het officiële partijstandpunt gestemd en gehandeld, wat bij ons een absolute uitzondering is. Dit komt omdat de congresleden en de president hun nominatie en mandaat vooral aan zichzelf te danken hebben. Het partijlabel dient vooral om herkenbaarheid en mobilisatievermogen onder de bevolking te vergroten.

Karakter

De werkelijke volksaard in de VS staat vaak ver af van het beeld dat Hollywood op ons netvlies wil branden. De Amerikaan is conservatief, puriteins en christelijk gelovig en wenst deze eigenschappen te herkennen in zijn president. Vooral in de *Bible Belt*, de zuidelijke staten die een strengchristelijke, meestal baptistische achtergrond hebben, speelt het geloof van de president een voorname rol. George Bush Jr, voormalig gouverneur van de zuidelijke staat Texas, maakt er daarom geen geheim van dat hij een christelijk man is, tenminste voor de ogen van de camera's. Bush is protestants, zoals het merendeel van de Amerikanen, terwijl Kerry katholiek is. Het zijn de puriteinse Bush-aanhangers die Kerry, voorstander van het recht op abortus en het homohuwelijk, uit zijn tent willen lokken, wetende dat de gemiddelde Amerikaan eerder terughoudend is op dit vlak.

De zogenaamd progressieve beloften van John Kerry mogen alvast met een stevige korrel zout genomen worden. Niet enkel zijn sponsors zijn behoudsgezind, hij zal ook dienen af te rekenen met een conservatief Congres. Binnen beide kamers bestaat immers een *conservative coalition*, een groep die over de partijgrenzen heen het progressieve karakter van de wetgeving systematisch afremt. Het is deze beweging, ontstaan tegen Roosevelt's sociale hervormingen in het kader van de New Deal in de jaren '30, die steeds een meerderheid in het Congres heeft uitgemaakt en haar stempel drukt op de Amerikaanse regelgeving.

Spaarpotje

Het is overigens sinds de New Deal dat overheidsbemoenissen enigszins geaccepteerd worden op het sociaal-politiek gebied. Amerikanen staan over het algemeen wantrouwig tegen de overheid en willen vooral met rust gelaten worden. "De overheid moet aan een Amerikaan niet komen vertellen wat hij moet doen, in tegenstelling tot bij ons waar de mensen bijna verwachten dat de overheid 's morgens de doucheknop komt losdraaien", aldus VS-specialist professor Bart Kerremans enkele jaren geleden. Vooral op het Amerikaanse platteland keren velen zich af van de staat en leven rustig in hun eigen wereldje voort.

Ten slotte dient nog vermeld dat tot op heden geen enkele vrouw of kleurling het hoogste ambt verkreeg. Bij de samenstelling van de regering wordt hiermee tegenwoordig weliswaar rekening gehouden. De symbolische waarde van de benoemingen van Condoleezza Rice en Colin Powell bij het kiezerspubliek mag geenszins onderschat worden. Het zijn zulke aangelegenheden waar de president en zijn entourage zeker mee bezig zijn. Zelf al blijft de president dan een blanke, christelijke man met een stevig spaarpotje, ook tijdens de komende jaren.

Duurzaam bosbeheerster

Wie? Wangari Maathai (64)

Nationaliteit? Keniaanse

Verantwoording? "for her contribution to sustainable development, democracy and peace"

De onverwachte winnares van de Nobelprijs voor de vrede is de Keniaanse onderminister van Leefmilieu, Wangari Maathai. Het Noorse Nobelcomité kent haar de prijs toe voor haar bijdrage aan duurzame ontwikkeling, democratie en vrede.

Wangari Maathai was als jong meisje een van de weinigen die naar een nonnenschooltje op het platteland kon gaan. Daarna kreeg ze de kans om in de Verenigde Staten te studeren. Ze behaalde een Master aan de universiteit van Pittsburgh. Wanneer ze in de jaren '70 terugkomt in eigen land, gaat het haar niet meer voor de wind. Als doctoranda aan de universiteit van Nairobi heeft ze last van de vrouwonvriendelijke traditie.

In dezelfde periode begint ze met een 'grass-roots' project om vrouwen grond en een eigen inkomen te geven. Ze moedigt hen aan om bomen te planten. Gaandeweg raakt ze ook meer betrokken in de politiek van haar land. Wanneer de corrupte president Daniel arap Moi luxegebouwen wil zetten in Nationale Parken, slaagt ze erin om hem tegen te houden. Moi laat haar dan ook enkele keren opsluiten. In 1997 stelt ze zich kandidaat voor het presidentschap, maar haar partij trekt haar kandidatuur enkele dagen voor de stembusgang in. Pas in 2002 verovert ze een zetel in het parlement. Ze wordt meteen ook onderminister van Leefmilieu.

Prof. Maathai is vooral bekend als experte in duurzaam bosbeheer. We vroegen professor **Bart Muys** van het Laboratorium voor Bos, Natuur en Landschap hoe de Nobelprijswinnares te werk gaat.

Prof. Muys: «Wangari Maathai is al van in de jaren '70 bezig met het stimuleren van lokale gemeenschappen om bomen te planten. Bomen verbeteren de omgeving. Ze zorgen voor schaduw voor het vee en voor hout voor de mensen. In een land met een semi-aride (droog en dor, red.) klimaat, zoals Kenia, zien de bomen af. Zowel de geiten als de mensen, die voor 80% van hun energie afhankelijk zijn van hout, bedreigen de bomen. Volgens Maathai is het belangrijk om het inheems bos te herstellen in plaats van exotische boomsoorten te gebruiken.»

«Overigens werkt ook de K.U.Leuven zo. Ook wij hebben projecten over bosbeheer, in Kenia, Ethiopië en andere ontwikkelingslanden. We hebben nu een brief gestuurd aan de organisatie van Maathai waarin we vragen om met hen samen te werken.»

Veto: Is het volgens u een goede zaak dat Maathai de Nobelprijs krijgt?

Muys: «Het is van groot belang dat iemand die bezig is met het milieu de aandacht krijgt en het is goed dat een Afrikaanse lady de prijs krijgt. Maathai heeft overigens alle landen van de wereld opgeroepen om het Kyoto-protocol te ondertekenen. Het is ook tekenend dat de Nobelprijs gaat naar iemand met aandacht voor het milieu. Vrede en zorg voor het milieu gaan immers hand in hand. Een goede leefomgeving is een mensenrecht. Dat wordt vaak vergeten.»

Meer info op www.greenbeltmovement.org

Nobele men

Naar jaarlijkse gewoonte werden in de vorige gevestigde waarde in de academische wetenschap. Wetenschappers hebben we dan ook voor aan een Leuvense collega, actie

Elk jaar worden er zes prijzen uitgereikt aan personen die zich verdienstelijk maakten in de natuurkunde, scheikunde, geneeskunde en fysiologie, literatuur of vrede. Daarbuiten wordt door the Bank of Sweden ter nagedachtenis van Alfred Nobel een prijs uitgereikt in de economie. Maar hoe begon dit verhaal nu eigenlijk?

Nobel werd geboren in 1833 in Stockholm als zoon van een succesvol ingenieur. Onder impuls van zijn vader volgde hij een opleiding doorspekt met natuurwetenschappen en chemie. Maar hij was minstens even geïnteresseerd in talen en poëzie. Zijn vader had het daar echter niet zo op begrepen en zond hem naar het buitenland met de bedoeling van hem een goed scheikundig ingenieur te maken. Na achtereenvolgens in Zweden, Duitsland en Frankrijk te zijn geweest, bracht dit hem zelfs tot in de Verenigde Staten.

Boem

Het was Parijs dat hem het meest beviel. Daar werkte hij onder de vleugels van de vermaarde professor Pelouze samen met Ascanio Sobrero. Die laatste had drie jaar eerder nitroglycerine ontwikkeld. Daar het goedje onstabiel en zeer explosief bleek te zijn, was er niet direct een toekomst voor weggelegd. Nobel raakte er echter door gefascineerd en zou vanaf dat ogenblik zijn leven wijden aan de ontwikkeling van bruikbare toepassingen op basis van nitroglycerine. Het zat hem echter helemaal niet mee. Na talrijke mislukte experimenten — bij een ervan liet zijn broer zelfs het leven — verbood de overheid de productie van de stof binnen de stadsgrenzen van Stockholm. Het labo werd verhuisd naar een schuit op het Mälarenmeer. Hij experimenteerde met verschillende additieven tot hij in

1867 een patent nam op zijn was de springstof in een bruikbaar toepassing vinden in mijnbouw op andere terreinen.

Nobel slaagde erin zijn carrière een succesvol zakenman. Toen het bijltje bij neerlegde, volgde zijn testament stipuleerde dat worden om prijzen uit te re disciplines. De prijzen zouden van zijn levenslange inzet wetenschappen.

Over de keuze van de drie wildste verhalen. Zo zou er no komen nadat Nobel zijn geliefde wiskundige uit die tijd. Maar fabeltje weggewuifd. De o waarschijnlijk niet zo ver gaan wiskunde eigenlijk niet beschou vakgebied. Het uitgangspunt beschikking was dat de disciplin betere wereld in de spotlight ge vakgebieden uit die vanuit zijn

GENEESKUNDE EN FYSIOLOGIE

Een neus voor geur

Wie? Richard Axel (58) en Linda Buck (57)

Nationaliteit? Amerikaanse

Verantwoording? "for their discoveries of odorant receptors and the organization of the olfactory system"

Het doorgronden van de menselijke reukzin was lang een medische uitdaging. In de jaren negentig wisten Axel en Buck het mechanisme bloot te leggen. Een prestatie die nu beloond werd met wellicht de meest prestigieuze prijs die er bestaat.

Een duizendtal genen in ons DNA doet het hem, vogelden de twee uit. Elk gen kan een geurantenne bovenaan in de neus aanmaken, die zich richt op één bepaalde of enkele geuren in de lucht. Eens een geur gedetecteerd, wordt dit via een ingewikkeld proces aan de hersenen gemeld. Door de duizend genen, zo ontdekten Axel en Buck, zijn we bekwaam om tot tienduizend verschillende geuren en mengsels van geuren waar te nemen en te herkennen.

Professor **Mark Jorissen** is diensthoofd van de afdeling experimentele oto-rhino-laryngologie; neus, keel en oren voor de goede verstaander.

Veto: Hoe hoog moeten we het belang van hun werk inschatten?

Professor Mark Jorissen: «Het is de sleutel tot de wijze waarop we ruiken, het basismechanisme van één van onze vijf zintuigen en één van onze oudste organen. Hun werk is dus baanbrekend te noemen.»

Veto: Ons reukvermogen zou echter sterk zijn afgenomen doorheen de evolutie. Hoe valt dit te verklaren?

Jorissen: «Vroeger roken we inderdaad veel beter. Het reukorgaan is evenwel het slachtoffer geweest van de enorme ontwikkeling die de menselijke hersenen ondergingen. Bij dieren is het reukvermogen dan ook nog sterker ontwikkeld dan bij de mens.»

Veto: Vertaalt hun onderzoek zich ook praktisch in medische toepassingen?

Jorissen: «Neen, althans nog niet. In de verre toekomst worden zaken als een 'kunstneus' misschien wel mogelijk door het doorgronden van het reukorgaan. Het belang ligt momenteel bij de bijdrage aan het onderzoek van het functioneren van de mens tout court.»

Veto: Terecht dus?

Jorissen: «Zeker.»

ECONOMIE

Grote verwachtingen

Wie? Fynn Kydland (60) en Edward Prescott (63)

Nationaliteit? Noorse en Amerikaanse

Verantwoording? "for their contributions to dynamic macroeconomics: the time consistency of economic policy and the driving forces behind business cycles"

De impact van de heren winnaars op de economische denkkaders kan moeilijk overschat worden. Kydland en Prescott toonden twee zaken aan: het belang van verwachtingen voor de economie en het effect van externe schokken.

In 1977 kwamen ze tot de conclusie dat het gedrag van consumenten en bedrijfsleiders beïnvloed wordt door hun verwachtingen. Verwachtingen die op hun beurt afhangen van wat regeringen en nationale banken beslissen. **Hans Dewachter** is professor internationale economie: "Het is deze vaststelling die ertoe geleid heeft dat instituties werden opgericht zoals centrale banken, die de inflatieverwachtingen stabiliseren. Verwachtingen worden dan op dergelijke, betrouwbare instellingen gebaseerd." Het monetaire beleid dat centrale banken de laatste tien jaren voerden is hierop gestoeld, wat zich ondermeer uitte in een onafhankelijker koers ten opzichte van de regeringen.

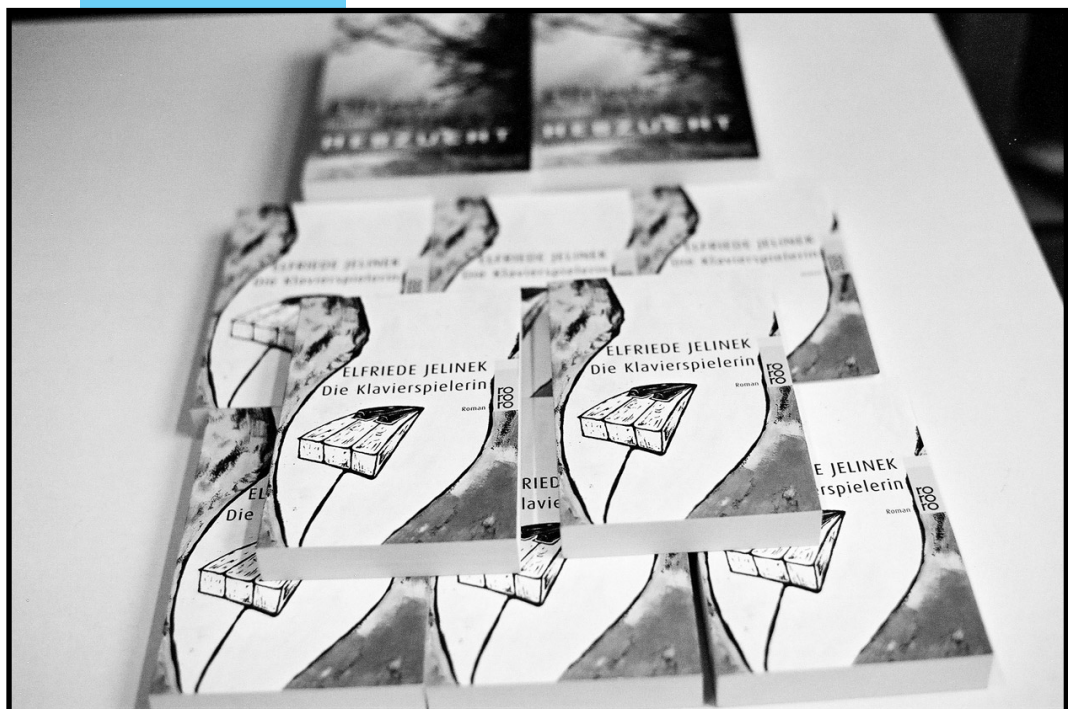
Een andere pijler waarop hun onderscheiding steunt, is hun inzicht uit 1982 dat economische ontwikkeling niet enkel door schokken langs de vraagzijde - de consument - bepaald wordt, maar dat ook de aanbodzijde - de bedrijven - bepalend kunnen zijn. **Dewachter:** "Conjunctuurcycli zijn niet enkel het gevolg van het vraaggedrag, zoals lang werd gedacht onder invloed van Keynes. Ook de structureel-technologische verwachtingen hebben een effect op de cycli. Wanneer de stand van de technologie bijvoorbeeld verbeterd, zal dit een productiviteitswinst met zich meebrengen en dus de economie beïnvloeden."

Terechte winnaars dus? "Hun namen zijn zeker geen verrassing aangezien hun bijdragen de macro-economische modellen veranderden. Een terechte onderscheiding dus."

Alfred Nobel (1833-1896)

bijdragen van:
Joris Beckers,
Ben Deboeck,
Wouter Goossens en
Tom Van Breussegem

sen beloond

weken de Nobelprijzen bekendgemaakt. Deze wereld is de opperste erkenning voor menig boek aan de K.U.Leuven. We legden de winnaars af op hetzelfde gebied.

kindje: dynamiet. Eindelijk bare vorm gegoten. Het zou y, graafwerken en op tal van

je

atie te verzilveren en werd hij in 1896 in San Remo er een aangename verrassing. zijn fortuin zou aangewend eiken in zijn vijf favoriete een verderzetting worden in de exacte en humane

vijfvakgebieden bestaan de oit een prijs in de wiskunde e verloor aan een beroemde r dat wordt thans als een chte reden moeten we zoeken. In die tijd werd de ouwd als een erg waardevol van Nobels laatste wils-ines die bijdroegen aan een et werden. Nobel koos er de n standpunt op dat vlak het

meest waardevol waren. Hijzelf was een kei in de natuurkunde en scheikunde, een echte boekenliefhebber en overtuigde aanhanger van de vredesbeweging. Dit laatste was vooral onder de invloed van zijn goede vriendin Bertha von Suttner. Als voorvechtster van de vredesbeweging oefende ze een grote invloed op hem uit. Ook de geneeskunde lag hem nauw aan het hart. Niet zozeer zijn eigen wankelende gezondheid, maar in de eerste plaats zijn ongebreidelde wetenschappelijke interesse verklaart de aanwezigheid van de geneeskunde in zijn lijstje.

Onaanvechtbaar

Misschien bent u van het ambitieuze type en vraagt u zich af wat je nu in godsnaam moet doen om er zelf één te winnen? Wel, in de eerste plaats zich verdienstelijk maken in één van de disciplines. Laten we er een gemakkelijke uitnemen: de prijs voor de vrede. Maar dan begint het natuurlijk pas. De volledige procedure bestaat uit drie stappen. Nominatie, selectie en de huldinging van de laureaten zelf natuurlijk. Eerst moet men genomineerd worden. Een beetje *networking* of *socialising* kan zeker geen kwaad. Professoren, leden van het Nobelcomité zelf of een staatshoofd kennen is reeds een stap in de goede richting. Wanneer je uiteindelijk iemand gevonden hebt die je wil voordragen, ligt je lot in de handen van het Nobelcomité zelf. Deze geeft de aanbevelingen door aan de respectievelijke comités van elk vakgebied. De beslissing die daar valt, is definitief en onaanvechtbaar. Onaanvechtbaar? Al zou dit natuurlijk een extra dimensie geven aan je zopas verworven Vredesprijs.

Liefde op het tweede gezicht

Wie? Elfriede Jelinek (57) Nationaliteit? Oostenrijkse Verantwoording? "for her musical flow of voices and counter-voices in novels and plays that with extraordinary linguistic zeal reveal the absurdity of society's clichés and their subjugating power"

Communiste, ultra-feministe, pornografe en bovendien bewust kinderloos, 'omdat de vrouw die kinderen baart tegemoetkomt aan de dominante mannelijke verwachting dat vrouwen kinderen op de wereld zetten.' De bekendmaking van de Nobelprijslaureate voor literatuur zorgde dan ook voor menige klamme handjes. En dan moeten de meesten haar boeken zelfs nog beginnen lezen.

Elfriede Jelinek werd vlak na de oorlog in Müzzuschlag geboren als dochter van een katholieke Weense en een Tsjechische jood. Haar vader leed onder het enorme schuldgevoel dat hij onrechtstreeks meewerkte aan de jodenvervolgung. Hij werd krankzinnig en overleed. Haar moeder had haar eigen carrière moeten opgeven en plaatste een enorme druk op de schouders van de jonge Elfriede. Jelinek studeerde theaterwetenschappen, kunstgeschiedenis en orgel, maar werd uiteindelijk schrijfster van de meest uiteenlopende literaire genres, steeds met het nodige engagement. Zo was ze lange tijd lid van de communistische partij.

Haar bekendste werk is 'Die Klavierspielerin' (1983), dat in 2001 door de al even controversiële Michael Haneke verfilmd werd. Recenter kwam Jelinek in de aandacht met haar krachtige oppositiewerk tegen de Oostenrijkse populist Jörg Haider (FPÖ). De Weense partijafdeling voerde in 1995 campagne met de slogan: 'Houdt u van Jelinek of van kunst en cultuur?' Die verhouding is kenmerkend voor de relatie tussen politiek en literatuur in Oostenrijk. De schrijfster is ge-

trouwd en woont een week per maand bij haar man in München; de rest brengt ze in Wenen door. En dit is nog maar het topje van een ondoordringelijke ijsberg.

Jelinek kwam op geen enkele longlist voor en was zelf compleet en blij verrast toen ze het nieuws vernam. Ze liet alvast weten dat ze de prijs niet persoonlijk in ontvangst zal nemen, omdat ze dit psychologisch niet aankan. Ze waarschuwde ook dat Oostenrijk niet fier hoeft te zijn op de onderscheiding.

Ontdekking

Anke Gilleir doceert 'Goethe' en thema's uit de moderne Duitstalige literatuur aan de K.U.Leuven en is dus goed geplaatst om Jelinek en haar prijs in te schatten. Want is die wel verdiend?

Professor Anke Gilleir: «Absoluut. Jelinek vecht op een radicale en virtuoze manier de maatschappij van de vooroordelen aan. De machtsverhoudingen binnen de laatkapitalistische Westerse wereld zijn daarbij de rode draad. Met haar literair-experimentele taal legt ze de dwingende rol van die taal in de 'orde' van onze cultuur bloot.»

Veto: Jelineks werk wordt wel 'markant' genoemd, maar echt positieve opmerkingen zijn moeilijk te vinden. Hoe komt dit?

Gilleir: «Ik weet niet of dat helemaal correct is. Het probleem is dat de media altijd het provocerende karakter van de teksten benadrukken, zodat alleen sensatie en verontwaardiging overblijven. Toch is er veel appreciatie voor haar werk. Het is natuurlijk geen vanzelfsprekende literatuur waarop je als lezer meteen verliefd wordt, maar dat geldt voor veel auteurs sinds het modernisme. De slagzin van het Nobelprijscomité is een mooie verwoording van Jelineks esthetiek.»

Veto: Alfred Nobel wilde dat bekroonde boeken een idealistische inslag hebben. Is Jelinek idealistisch?

Gilleir: «Haar idealisme ligt in de ontmaskering van de valse harmonie in de compromis-samenleving. Ze is ideologiekriticus en

voert een constante strijd tegen xenofobie, uitbuiting, geweld achter de burgerlijke façade, het vergeten van het nationaal-socialistische verleden van Oostenrijk... In *Der Spiegel* wordt ze zelfs een moraliste genoemd.»

Veto: Wat betekent ze voor de vrouw? **Gilleir:** «Ze is sterk feministisch en schrijft over seksuele machtsverhoudingen en machtsmisbruik ten nadele van vrouwen. Tegelijkertijd staat ze niet toe dat er een nieuwe mythe rond vrouwelijkheid of 'de' vrouw ontstaat. Het feit dat er geen uitwegen zijn om uit de wereld van de gemediatiseerde rolmodellen te stappen is haar door bepaalde feministen echter niet in dank afgenomen.»

Veto: Wilde de Nobelprijs met de keuze voor Jelinek een conservatief en vrouwonvriendelijk imago afschudden?

Gilleir: «Op basis van de laatste tien jaar kun je ze niet meer conservatief noemen. Denk maar aan de keuze voor Günter Grass. Vrouwonvriendelijk? Het is niet omdat je mannelijke auteurs kiest, dat je per definitie vrouwonvriendelijk bent. Het hangt van de inhoud af.»

Veto: Er wordt wel eens gezegd dat de Nobelprijs voor Literatuur de minst objectieve is.

Gilleir: «Het is een cliché dat men literatuur niet objectief kan beoordelen, maar dat is heel onterecht. Je kan literatuur uiteraard op een heel wetenschappelijk gefundeerde manier analyseren of, zoals nu, een keuze maken. De keuze voor een bepaalde geneeskundige 'ontdekking' zal bovendien ook nooit waarde vrij zijn.»

Veto: Welke rol moet deze literatuurprijs spelen?

Gilleir: «Het is een goede manier om de functie en de betekenis van literatuur te benadrukken. Als ook nog meer mensen de boeken gaan lezen, dan is dat mooi meegenomen.»

Veto: Wat moeten we zeker lezen van Jelinek?

Gilleir: «'Die Kinder der Toten' is een indrukwekkend epos, maar 'Die Liebhaberinnen' en 'Die Klavierspielerin' zijn toegankelijker. Ze geven een goed beeld van Jelineks literatuur.»

(foto's Katleen Gabriëls)

NATUURKUNDE

Geen verrassende interactie

Wie? David Gross (63), David Politzer (55) en Frank Wilczek (53)

Nationaliteit? Amerikaanse Verantwoording? "for the discovery of asymptotic freedom in the theory of the strong interaction"

Reden voor de toekenning aan de drie fysici is hun ontwikkeling van een wiskundig model om de 'sterke interactie' te beschrijven, één van die vier fundamentele natuurkrachten en lange tijd wiskundig niet volledig te vatten.

De zwaartekracht, de elektromagnetische kracht, de sterke en de zwakke interactie. Dat zijn de vier fundamentele krachten in de natuur. De zwakke interactie is verantwoordelijk voor radio-actief verval waardoor protonen en neutronen in elkaar overgaan. De sterke interactie houdt dezelfde protonen en neutronen, waaruit atoomkernen zijn opgebouwd, bij elkaar. Natuurkundigen worstelden jarenlang met de vraag hoe de sterke

interactie dit precies bewerkstelligde. De drie Amerikaanse natuurwetenschappers doorzagen dit dus als eersten. Dat ze hiervoor de Nobelprijs zouden krijgen, was te verwachten en verrast niemand in het wereldje.

Veto: Wat is precies het belang van de ontdekking?

Professor Piet Van Duppen (Kern- en stralingsfysica): «De drie zijn erin geslaagd om de sterke interactie op het subniveau van het proton in een wiskundig model te gieten zodat een globale theorie mogelijk wordt. Een volgende uitdaging is nu om de eigenschappen van atoomkernen met de nieuwe theorie te beschrijven.»

Veto: Bestaan er ook praktische toepassingen zoals een nieuwe visie op energieopwekking?

Van Duppen: «De precisie van de energieopwekking was reeds erg goed te voorspellen, daar zal de nieuwe theorie dus weinig invloed op hebben. Wel zie ik mogelijkheden voor het bestuderen en verder doorgronden van sterren aangezien een ster een voortdurende kernreactie is.»

SCHEIKUNDE

Alomtegenwoordig eiwit

Wie? Aron Ciechanover (57), Avram Hershko (67) en Irwin Rose (78)

Nationaliteit? Israëlische en Amerikaanse (Rose) Verantwoording? "for the discovery of ubiquitin-mediated protein degradation"

Eiwitten zijn cruciaal in het menselijk lichaam. Reeds eerder was ontdekt dat ze een erg dynamisch verloop kennen van voortdurende aanmaak en afbraak. Het is deze afbraak die de drie Nobelprijswinnaars bestudeerden en verklaarden.

Veto: Hoe moeten we ons dit afbraakproces voorstellen?

Professor Yves Engelborghs (Biochemie, moleculaire en structurele biologie): «Aanvankelijk kon dit afbraakproces op weinig belangstelling rekenen. Tot Ciechanover, Hershko en Rose in 1980 een klein eiwit, ubiquitine genaamd (van het Engelse 'ubiquitous' voor alomtegenwoordig), ontdekten

dat aan de staart van andere eiwitten gehecht wordt. Op deze manier merkt ubiquitine het eiwit als 'af te breken'.»

Veto: Welke zijn de medische toepassingen die uit het onderzoek van de drie voortvloeien?

Engelborghs: «Er kan bijvoorbeeld iets mis gaan met de afbraak, waarbij allerlei eiwitten zich ophopen. Bij een aantal ziekteprocessen zoals de ziekte van Parkinson is dit het geval. Eiwitten met een ubiquitinstaat stapelen zich dan op in de hersenen.»

Veto: Een terechte erkenning dus wegens een verdienstelijke bijdrage?

Engelborghs: «Op dit ogenblik worden bij een zoektocht naar publicaties over ubiquitine zowat 11.000 artikels gevonden. Dit bewijst dat deze ontdekking de deur geopend heeft naar een nieuwe wereld van regulatie en alles wat daarbij kan misgaan. Want ook in de biowereld heerst de wet van Murphy. De toekenning van de Nobelprijs voor deze ontdekking is dan ook terecht.»

Studenten bereid 'K' van de KUL te laten vallen

Donderdagavond is op de algemene vergadering van Kringraad, de LOKO-geleding die zich over onderwijsaangelegenheden buigt, beslist dat een optimale rationalisering van het hoger onderwijs niet gehinderd mag worden door ideologische beslomeringen. Concreet wil dat zeggen dat de Leuvense studenten bereid zijn om het katholieke aspect van de K.U.Leuven te laten varen, mocht die 'K' een verbetering van de onderwijskwaliteit in de weg staan. Die op zijn minst opmerkelijke beslissing werd genomen in het kader van de vorming van een studentenstandpunt over het rapport-Dillemans.

"We denken dat, indien de ideologische belangen zwaarder doorwegen dan de kwaliteitsverbetering, van een echte rationalisatie geen sprake kan zijn. De daadwerkelijke kwaliteitsverbetering is voor ons dan ook van een hogere orde dan de K of de V. Als de rationalisatie in de weg wordt gestaan door het ideologische belang, dan moeten de instellingen maar pluralistisch worden. Indien er een primauteit komt van de ideologie betekent dit dat dun bevolkte richtingen op drie verschillende plaatsen gegeven zullen moeten worden. Een rationalisatie wordt daar echter door tegengewerkt." Zo luidt het officiële studentenstandpunt over de ideologische binding van de Vlaamse universiteiten. Die binding — 'verzuiling' — is problematisch volgens de studenten, omdat zij een optimalisering van het hoger onderwijs in de weg kan staan.

Daarom pleit de studentenbeweging in haar nieuwe standpunt voor een 'pluralistisch' hoger onderwijs. Pluralisme wordt daarbij wel eerder minimalistisch ingevuld. Kringraadvoorzitter Ludwig Deweghe legt uit: "Pluralisme staat voor: 'elk levensbeschouwelijk vak aan elke unief'. Met andere woorden: in Gent moet je godsdienst kunnen volgen, in Leuven moet bij-

voorbeeld zedenleer aangeboden worden als mogelijk alternatief voor vraagstukken uit de godsdienstwetenschap, dat dan niet langer verplicht is. De term 'pluralistisch' slaat dus niet op het zogenaamde *verborgen leerplan* dat nu overal latent aanwezig is en dat ervoor zorgt dat je aan de K.U.Leuven vakken volgt die op een katholieke leest geschoeid zijn, of aan de VUB vakken die op een vrijzinnige manier zijn ingevuld."

Historisch

Besluiten worden in een bepaalde retoriek al gauw historisch genoemd, maar in dit geval lijkt dat predikaat toch wel terecht. Nooit eerder - het Napoleontische tijdperk even buiten beschouwing gelaten - werd de katholieke inspiratie van deze universiteit zo sterk bevestigd. Al moet daarbij wel duidelijk gesteld worden dat het de studentenbeweging niet zozeer om een eventuele afschaffing van de 'K' zelf te doen is, dan wel om een consequent doortrekken van de lijn die wordt uitgezet in het al genoemde rapport dat erector Dillemans opstelde voor Minister van Onderwijs Luc Van den Bossche. Daarin stelt de auteur expliciet dat enkel de kwaliteit van het onderwijs een richtlijn mag zijn bij de rationalisering van het universitaire aanbod. Andere argumenten — bijvoorbeeld van regionale, historische of ideologische aard — worden in dat perspectief niet in aanmerking genomen. "Maar die particuliere (neven)doelstellingen, zeg maar belangen, mogen in het debat niet meer doorwegen. Ook hier is er plaats voor een nieuwe politieke cultuur. We moeten oog hebben voor het algemeen Vlaams welzijn, wat goed is voor Vlaanderen als een globale educatieve ruimte", staat in de inleiding van het rapport-Dillemans te lezen.

De studentenbeweging wil nu wel eens weten in welke mate de betrokken partijen vastbesloten zijn om hun woordelijke overtuiging in beleidsdaden om te zetten en om voluit de kaart van de optimalisering te trekken.

Wie immers het recente rectorendebat in de media volgde over het rapport-

Dillemans kon zich niet van de indruk ontdoen dat sommige stemmen het bepaald lastig hadden om afstand te doen van hun ideologische stelling. De discussie verzandde daardoor in de ogen van de studenten vaak in een wat kortzichtige verdediging van het eigenbelang. Het voorliggende studentenstandpunt moet dan ook in de eerste plaats gelezen worden als een reactie daarop, als een statement waaruit moet blijken dat de studentenbeweging het alvast menens is met de voorgestelde optimalisering van het onderwijsaanbod.

Macht

Aan de andere universiteiten wordt door de verschillende studentenoverkoepelingen in dezelfde richting gedacht. In Gent wilden de studentenvertegenwoordigers zelfs nog een stap verder gaan door voor een onvoorwaardelijk pluralisme — dus zonder koppeling aan de rationaliseringsproblematiek — te pleiten. De vraag is evenwel hoe de academische en politieke overheid op het studentenstandpunt zullen reageren. In een onderhoud met de studenten van de verschillende uniefs nam erector Dillemans nota van het standpunt. In een eerste reactie verwees hij naar een paragraaf in zijn rapport waarin het belang van de verscheidenheid wordt benadrukt. Aan katholieke kant wenste men voorsnog geen commentaar te geven. Studentencapostor Tom Heylen vond het voorlopig niet gepast namens de Universitaire Parochie te reageren "bij gebrek aan duidelijke informatie over de thematiek die ter sprake gebracht werd op Kringraad." Monseigneur Vangheluwe, die namens de inrichtende macht in de Raad van Beheer van de K.U.Leuven zetelt, was niet voor commentaar bereikbaar.

Bart Eeckhout

Uit Veto 6 van 27 oktober 1997, jaargang 1997-1998

StAL zoekt

De Studentenraad Associatie Leuven zoekt geëngageerde studenten om in haar bestuur te zetelen.

Profiel:

Student aan een instelling van de associatie Leuven
Ervaring als studentenvertegenwoordiger
Ervaring met onderwijsmateries

Kandidaturen, begeleid door cv en motivatie, mogen bezorgd worden op onderstaand adres:
Studentenraad Associatie Leuven
Schapenstraat 34
3000 Leuven
tel: 016/32 09 01
website: www.stal.ac

Of de kandidaturen mogen per email bezorgd worden aan de voorzitter: dominiek.masschelein@student.kuleuven.ac.be

Gratis en voor niets

Het depot geeft vijf tickets weg voor de cd-voorstelling van Spencer the Rover. Dit Leuvense collectief stelt op 20 oktober hun nieuwe cd 'Spencer is your friend' voor in de Sojo. Sarah 'not an addict' Bettens en Jan De Campenaere van Venus in Flames komen hun keel openzetten op deze tweede cd van Spencer.

De groep rond singer-songwriter Koen Renders en gitarist Herman Ecke is gespecialiseerd in liefdesliedjes. Toch brengen ze niet alleen ingetogen luisterliedjes, af en toe komt er ook een snuifje frisse gitaarpop naar boven. Hun naam hebben ze te danken aan een oude Engelse traditional, pakweg het broertje van *the wild rover*, Spencer dus.

Muziekbobo's vergelijken het quartet graag met Neil Young en Crowded House. U mag zelf gaan uitvissen of u in Spencer the Rover zulke grootheden herkent.

Zin in woensdag muziekdag? Mail naar info@hetdepot.be

VRAAG VAN DE WEEK

Waarom zoveel nummers op onze studentenkaart?

Elke week zoekt de redactie naar het antwoord op prangende vragen die iedere student zich wel eens stelt tijdens zijn carrière in Leuven. Die vragen kunnen zowel van praktische, kritische als informatieve aard zijn. Deze week vroegen we ons af waarvoor de vier nummers achteraan op de studentenkaart dienen.

We legden ons oor te luisteren bij Annick Verbraken van de dienst Studentenadministratie van de K.U. Leuven. Waarvoor dienen die vier nummers op de studentenkaart?

Het eerste getal, het *studentennummer*, is het nummer op de rol. Sinds vorig jaar met de registratie in het SAP-computersysteem werd begonnen, krijgt elke student zijn volgnummer. Studenten die al langer aan de K.U.Leuven studeren en die nog in de *mainframe* opgenomen waren,

hebben een willekeurig nummer gekregen. Als je vergeten bent hoelang je hier al zit, kan je het dus ook te weten komen aan de hand van dit nummer. Iedereen die een getal heeft onder 104.000 zit al langer dan twee jaar aan de K.U. Leuven.

Het tweede getal, het *gebruikersnummer* heb je nodig voor alle internettoepassingen. Dit getal wordt voorafgegaan door een m of een s, opnieuw afhankelijk van de duur van je carrière aan de K.U.Leuven. Wil je je mail nakijken, op Toledo geraken of KotNet gebruiken, dan moet je dit nummer ingeven.

Het *lezersnummer*, ook wel Libis- of bibliotheeknummer genoemd, doet wat het zegt: het geeft je toegang tot de bibliotheek. Dit nummer zit ook geïntegreerd in de onzichtbare chip van de kaart, die gelezen wordt aan de ingang van de bib. Als je aan het hekje komt voor de bib, hou je je kaart er tegen en zou het lichtje normaalgezien op groen moeten

springen.

Tot slot is er nog het *kaartnummer*, het nummer dat de studentenadministratie nodig heeft om je kaart te activeren. Het werkt zoals een bankkaart: als dit nummer geactiveerd is, kan je alle andere toepassingen gebruiken. Wordt je kaart gestolen of verlies je ze, dan kan je je nummer laten blokkeren. Zo kan de dief of de oneerlijke vinder niet met jouw kaart op stap gaan. Hij zou eens een boek moeten ontlenuen in jouw naam! Stel je voor.

Vier nummers, vier doelen. Maar waarom hebben we die nu plots nodig? Annick Verbraken: "Vroeger had je die nummers ook, maar had je daar geen weet van. Het studentennummer was gewoon je inschrijving op de rol, maar dat stond niet op de kaart. Het stamnummer en gebruikersaccount wel, het lezersnummer ook. Enkel het kaartnummer is nieuw."

(hv)

Lang zal Alma leven

Het was donderdag weer druk in Leuven. Drukker dan anders. Dat had allemaal te maken met P@lma, het gigantische verjaardagsfeest van Alma. Je wordt immers niet elke dag vijftig jaar. Op zes locaties werden er verschillende muziekstijlen beloofd tegen een wel zeer democratische prijs: gratis. Tenminste, als je één van de 12.500 tickets had bemachtigd. Veto stuurde zijn reporters erop uit om Alma drie dikke zoenen te geven. O, wat zijn we blij, niet omdat ze jarig is, maar om de feeststerij! Of waren we toch niet zo blij?

ALMA 1

De naam van het feestje klonk vrij exotisch. De immense lading affiches was minstens even hip als de lantaarnpalen op het nieuwe Martelarenplein, de groepen konden doorgaan voor een herfsteditie van Pukkelpop. Hoe geweldig Wawadadakwa ook was in Alma 1, het feestje was even exotisch als de neppalmbomen in dancing Ibiza in Blankenberge, de affiches waren best wat minder talrijk geweest en de groepen kregen respons als stonden ze op de Mariafeesten in Genoelselderen.

Er werd van ons verwacht drankbonnetjes te slijten aan dorstige feestgangers in Alma 1, ergens in de vroege ochtend. Toen we rond twaalf uur de Blijde Inkomststraat hadden bereikt, week de koers al snel af van Alma 1. Dit dankzij het uiterst gezellige *ellebogensfeertje* in de file voor de ingang. Toch semi-verplicht naar binnen geworsteld om ons T-shirt

Een line-up die menig discotheek doet watertanden, een unieke locatie en een heleboel fuifnummers die er die nacht volledig voor gingen. Alle voorwaarden om er een stevig feestje van te maken waren voorhanden. The party @ Alma3 werd dan ook een feestje waar nog lang over gesproken zal worden.

Na *Ed and Kim* nam *CJ Bolland* het uitzinnige publiek mee op een wilde rit. Het publiek liet zich gewillig meevoeren en ging, na een uitstekende set van Bolland, dan ook helemaal uit zijn dak toen *Marco Bailey* het roer overnam. Deze veteraan uit de technosubcultuur weet als geen ander zijn publiek te bespelen. Het was al gauw vergeten dat wat ellebogenwerk nodig was om uiteindelijk binnen te geraken.

Dat het volume wat flauwtjes

Bij het binnenkomen in café De Spuye is de jaren vijftig sfeer ver te zoeken. Na een tijdje rondkijken zien we toch wat inkleding. Aan de muren hangen foto's van Jackson Pollock, Marilyn Monroe, Elvis Presley en James Dean. De film 'Ben Hur' uit het jaar 1959 speelt op drie televisieschermen tegelijk.

Wanneer we voorbij De Spuye fietsen om in Alma 3 ons ticket op te halen, is de groep Queensize Quagmire bezig met de soundcheck. Vette gitaarriffs weerklinken door het Sportkot. Het belooft een sterk optreden te worden.

Een tijdje later staat de groep echter nog niet op het podium. Een vijftal politieagenten staat te praten met de geluidstechnicus en er wordt druk over en weer gebeld per gsm.

Blijkbaar hadden de organisatoren van P@lma er niet aan gedacht om het openluchtconcert aan te vragen en even dreigt het optreden in het water te vallen. Maar om 23u00 — een half uur later dan gepland — bestijgen Bruno,

van medewerker op te halen. Het T-shirt was heel erg hip. Waar ook de hele sensatie van het feestgebeuren mee kan samengevat worden. Terug buiten bleek dat de vrienden zich onder het motto 'de wereld is van iedereen' al naar Groep-T hadden verplaatst. In de aanschuivende rij voor de T-arena bedachten we voor een eerste maal dat het wel heel leuk zou zijn om even in Vrouwtje Theelepels te veranderen. Ook in T waren de T-shirts heel hip. Terug Alma 1 binnengewurmd, om de *bonnekeshift* te draaien. Daar stond het lichtpunt van de avond in de vorm van de knotsgekke Antwerpse multiculti-fanfare Wawadadakwa op het podium. Als er een God van Alma bestaat, heeft hij blijkbaar toch niet alleen bloemkool en frieten voor ons in petto.

(cvm)

uitviel kunnen we echter niet door de vingers zien. Op dit soort feestjes moet het vermogen aan pompende bassen je naar de keel grijpen en niet meer loslaten tot op het moment dat je de zaal verlaat. Dit was spijtig genoeg niet het geval. De mensen die zich voor de draaitafels verdrongen om een blik op te vangen van de platen-goochelaars, kregen de volle laag. De rest van de zaal moest het met veel minder stellen en dat is onvergeeflijk. Een beetje meer aandacht voor dit aspect had dit al goed geslaagde feestje nog een extra dimensie kunnen geven. Gelukkig lieten de duizenden fuifnummers die naar Cité afzakten dit niet aan hun hart komen. De vijftigste verjaardag van Alma werd hier op een wel zeer hippe manier kracht bijgezet.

(tvb)

Mathias, Kristof, Jonas en Daan van Queensize Quagmire dan toch het podium.

De groep neemt oude legendes zoals Tom Waits en John Hiatt als voorbeeld. Die invloeden vermengen ze in hun nummers met een tikkeltje Rolling Stones en de alt-country van 16 Horsepower. De muziek is aanstekelijk en het kleine maar enthousiaste publiek geniet. Zanger Bruno zorgt door zijn getormenteerde mimiek en apart stemgeluid voor een extra belevenis. Ook heeft hij een kistje vol met mondharmonica's meegebracht en tovert hij bij elk nummer een andere mondharmonica tevoorschijn. Wanneer hij ook een authentieke banjo tevoorschijn haalt, wanen we ons in een saloon in een western. Hoewel de opkomst klein was, was het concert toch een succes.

(jvb)

ALMA 2

Alma 2 leek de ultieme uitvalsbasis te worden voor een spetterend feest. Blijkbaar had iedereen zowat last van die gedachte. Een ware overrompeling bleek het. Neen, eerder een invasie.

Wie dacht in Alma 2 een fantastische avond te beleven kan wel eens gelijk hebben gehad. Althans toch de enkele gelukkigen die er binnen geraakten. Mijn portie geluk viel donderdagavond niet uit de hemel. Waarschijnlijk werd ze opgevangen door een ander in die mensenmassa.

Voor kleintjes zoals ik was P@lma een verschrikking. Duwen, persen, kreunen, steunen... termen die eerder bij een bevalling horen. Daar in die mensenzee heb ik het allemaal meegemaakt. Met mijn hoofd omhoog stond ik daar naar lucht te happen, misschien was dat mijn portie geluk voor de avond wel.

Plots viel het verdict "we sluiten

"Groep T siddert en beeft op de energie van rock." verhuilde het ticket. Geen leugen, want dit was rock om U tegen te zeggen.

Mudbreeder beet de spits af en wist het publiek te boeien door langzaam opbouwende songs. De luisteraars werden meermaals naar een hoogtepunt geleid, maar dat miste soms z'n gewenste effect. Laat wel zeggen, dit is een talentvolle groep die, hier in Leuven, vorig jaar het 'Interfacultair Songfestival' won. *Mudbreeder* was de perfecte opwarmer voor wat komen moest: het echte gevaar.

Triggerfinger: duivels in zwarte maatpakken. Een naam die lang zal nasmeulen in het architectonisch indrukwekkende gebouw van Groep T. Zij lieten Rock horen met een grote R. Rifjes, baslijnen en ritmes druipend van vettigheid. Op het nummer "On my knees" — zestien weken genoteerd in De Afrekening — ging de zaal uit de bol. Zanger Ruben Block is daarentegen niet vies van wat spektakel. Zo stond hij tijdens het laatste, fantastische

Groep T

De Moete

Oorspronkelijk zou het het Pauscollege zijn geweest dat moest swingen op de tonen van Rock-'n-Roll en Surfrock. Een laatste wijziging in het programma bracht deze beats echter over naar de Moete. Hier verzorgden LLK, Medica en Katecheta de diensten, al leek het meer à l'improviste dan geregeld. Eén Alma-man moest de bonnetjesverkopers in het oog houden, maar dit deed hij met graagte op een afstand.

De jaren zestig staan in mijn lexicon als een vreemde muziekperiode: er is niet echt een naam op te kleven, er zijn een aantal grote namen, maar die maakten erg uiteenlopende muziek. Tenzij natuurlijk die éne, die ook op dit feestje niet mocht ontbreken. *Sterren komen, sterren gaan. Alleen Elvis blijft bestaan.* Zonder ons te willen mengen in de discussie of *The King* nog leeft of niet, weten we wel dat hij De Moete deed

de deuren voor een uur". Moet ik daarbij nog vermelden dat de toch al niet optimale sfeer wat grimmiger werd? Onthutst bleef ik even aandringen om er in te komen. Wat moest ik anders maken van het sfeerverslag? Veto bleek geen excuus. Vol is vol!

Een fijne ervaring kan ik het niet noemen. Was dit een evenement voor de Leuvense student? Vrienden verspreid over heel Leuven, een paar gelukkigen ergens wel binnen, anderen aan het rondzwerven, nog anderen aan het *bevalen* in de massa, in de hoop binnen te raken. En ik? Nog twee keer geprobeerd Alma 2 te bestormen. Twee keer afgeblokt. Gelukkig bestaan er nog gezellige studentefeestjes. Archiparty, dank je wel.

(sl)

nummer te jammen op de twee meter hoge geluidsboxen. Dit trio is rock en weet het perfect over te brengen met de nodige bewegingen en allures. Je zal vast en zeker nog grootse dingen van hen horen.

Venus In flames beklom als laatste het podium. Een band die het levenslicht zag in 1999 en intussen al een stevige reputatie heeft opgebouwd. Denken we aan een verdienstelijke derde plaats in **Humo's rock rally**, het voorprogramma van K's Choice en een tour door Europa. De groep wist het publiek te bekoren, maar hoorde toch strakjes en schuchter aan. Zachte poprock zonder al te veel uitspattingen. Toen de band eindigde en afscheid genomen had, riep het publiek om meer. De wens werd ingewilligd met het enige bisnummer van de avond.

Daarna was het de beurt aan DJ Aldo & Jo die meteen de ochtend inzetten. Het publiek danste tot de vroege uurtjes...

(hr)

swingen. Volledig in gepaste outfit, voorzien van pruik en bakkebaarden, de benen trillend, bracht Elvis ons een beperkte keuze uit zijn liedjes.

P@lma was in gang gezet door Elvis en moest gewoon overgenomen worden door Speedball Jr. Zij brachten luide surfrock zonder pretentie. Een cheerleader met pomponnen luisterde het geheel op. Het publiek smaakte dit wel en danste vrolijk mee. Toch werd het nooit echt druk in De Moete.

Naar verluud werd De Moete pas terug afgesloten om zes uur 's morgens. Uw Veto-reporter had toen al lang haar laatste cola in een plastic flesje achterover geslagen en was huiswaarts gekeerd met de herinnering aan een leuk feestje, maar niet zo bijzonder.

(hv)

(foto Charlotte Bouckaert)

Een heel verscheiden sociale mix

Op 15 oktober 1979 zond Scorpio voor het eerst uit. Een kwarteeuw later bestaat de lokale radiozender nog altijd. Een interview met Eppo Dehaes, de huidige voorzitter, drong zich op.

Sieghild Lacoere

Veto: Hoe ben je zelf bij Scorpio terecht gekomen?

Eppo Dehaes: «Ik ben eigenlijk begonnen als programmamaker, in een periode dat er net iets minder structuur aanwezig was dan nu. Toen ik ging kijken naar vrienden die daar draaiden merkte ik dat er heel wat uren onbezet waren. Dan breng je eens je eigen platen mee en zo ben ik er ingerold. Officieel ben ik nu vier jaar voorzitter, maar ik ben toch al twaalf jaar actief binnen Scorpio.»

Veto: In de beginjaren werd er gestreefd naar een evenwichtige verhouding tussen student en niet-student bij het Scorpio publiek. Hoe zit het vandaag met die verhouding?

Dehaes: «Scorpio is zowat ontstaan uit dat idee. In de statuten staat "Scorpio wil een brug zijn tussen de leefwereld van de student en de leefwereld van de lokale Leuvense bevolking". Het moet een soort wisselwerking zijn om mekaar warm te maken voor wat er in Leuven gebeurt, door mensen die hier al jaren wonen en ook door een constant veranderende studentenpopulatie.»

«In onze programmatie streven we dat ook na. We zijn niet exclusief een studentenzender, maar het omgekeerde kan je toch ook niet beweren. Qua medewerkers vallen we natuurlijk terug op een zeer groot percentage studenten. Op dit moment zitten er in de Raad van Bestuur echter geen studenten.»

(foto Katleen Gabriëls)

Veto: Vind je dat een nadeel of een voordeel?

Dehaes: «Qua beleid is dat voor Scorpio een voordeel. De mensen die nu in de Raad van Bestuur zitten, zijn er al lang mee bezig. Er treedt niet elk jaar een nieuwe ploeg aan zoals bij sommige andere organisaties, waar dat voor een stroevende werking kan zorgen. Dat maakt dat we een consistente ploeg hebben en een aantal vaste programmamakers die al een aantal jaren meedraaien. Daardoor zijn de problemen die zich soms kunnen stellen heel vlug opgelost.»

Overtuiging

Veto: Scorpio staat voor Socio-Culturele Organisatie voor Regionale Pluralistische Informatie Opdracht. Wat houdt dat nu precies in?

Dehaes: «Regionaal spreekt voor zich. We zijn alleen maar te ontvangen in Leuven. Wettelijk zijn we daartoe verplicht omdat we een licentie gekregen hebben om lokale radio te maken. Sowieso focussen wij ons op lokale initiatieven en organisaties. Die komen dan ook ruimschoots aan bod.»

«Bij pluralistisch kan men misschien wat vragen stellen. In principe is iedereen vrij te doen wat hij of zij wil in zijn programma. Er is natuurlijk wel een bepaalde grens. We zijn een

democratische organisatie en bepaalde niet-democratische ideeën zouden we niet tolereren als ze op de radio zouden komen.»

Veto: Houdt radio Scorpio zich bezig met politiek?

Dehaes: «Dat is extreem moeilijk te zeggen. Door de jaren heen heeft Scorpio een wat links progressief imago opgeplakt gekregen, waar we uiteindelijk al een eind uitgegroeid zijn. Er zijn nog weinig programma's te horen die nog extreem het beleid in Leuven zouden durven bekritisieren. Een beetje tot mijn spijt zelfs, er mag wel wat meer mening naar voor komen van de programmamakers.»

Veto: Ketsen jullie voorstellen rond politieke programma's af?

Dehaes: «Neen, integendeel, wij moedigen dat net aan. Rond de verkiezingen was er zo'n programma. Wat je ook moet weten is dat onze nieuwsredactie volledig autonoom werkt. De Raad van Bestuur bepaalt de onderwerpen niet die de nieuwsredactie wil behandelen. Natuurlijk verwachten wij van hen een zekere mate van objectiviteit. Gaan ze over de schreef dan kunnen we wel ingrijpen.»

Veto: Is het nog relevant om radio als Scorpio te maken?

Dehaes: «Ik geloof van wel ja, het aantal luisteraars zal misschien niet geweldig groot zijn, ik maak mij daar geen illusies over, maar Scorpio is meer dan alleen radio. Het is ook een idee hoe te werken aan bepaalde dingen, een idee van dingen gerealiseerd te krijgen binnen een organisatie. Die manier van werken is toch langzaam aan het verdwijnen. Mensen willen sneller vooruit en hebben meer ambitie. In Leuven verdwijnt de alternatieve sector langzaam aan, maar ik geloof wel in een bepaald draagvlak voor die sector.»

Het leven zoals het is: op antenne

Radio Scorpio viert zijn 25e verjaardag. Reden tot feest, maar voor ons reden om een dagje achter de schermen mee te draaien met de Leuvense studentenradio. Woensdag 13 oktober 2004 namen we een kijkje in de radiostudio.

18u00 - 19u00 SCOOPS

Dit informatieprogramma met actualiteit uit Leuven en de rest van de wereld, beet de spits af. In de studio moesten we even wennen aan de massa knopjes en schuivers op het mengpaneel en aan de rode en groene flikkerende lampjes. In de geluidsdichte kamer las de presentatrice het nieuws voor, en de technicus volgde gespannen haar tekst mee om op het juiste moment jingles in te voegen met een druk op de rechterbovenknop van het grote mengpaneel. Ons enthousiasme voor die massa knopjes was het Scoopsteam niet ontgaan.

Bij het telefoongesprek met het Antigifcentrum mocht en we de opnameknop indrukken en ja... ook de opname stoppen met een druk op de stopknop. Een echt succes! 25 jaar radio Scorpio werd gevierd met een nieuwsflash uit het jaar 1979, vier dagen voor de eerste uitzending van de studentenradio.

19u00 - 20u00 GESTRIPT

Een programma met een veelbelovende titel die onze fantasie op hol deed slaan. Uiteindelijk bleek het een stripinformatieprogramma te zijn waarin recensies en nieuwtjes uit de stripscène de wereld in worden gestuurd. Naar aanleiding van 25 jaar Scorpio kwam Guido Devadder, een medewerker van het toenmalige stripprogramma *Allemaal Monsters*, een interview geven. Bij aankomst stelde hij tot zijn grote verbazing vast dat de mengtafel nog altijd dezelfde was als in zijn tijd: 25 jaar oud was het ding, iets wat aan de prehistorische telefoon duidelijk te merken was. Met dit vleugje nostalgie in gedachten en het dreunende geluid van harde gitaarmuziek op de achtergrond, lieten we de radio-wereld over aan de volgende Vetomedewerker.

20u00 - 21u00 TERRITWAAR

Territwaar bestaat uit drie aimabele kerels. Zij geven elke week het lokaal muzikaal talent een forum om de wereld (groot-Leuven) te overtuigen van hun kunnen. Dit levert heel interessante radio op. Het is misschien zelfs in dit programma dat het studentenkarakter van Scorpio het sterkst naar boven komt. Verschillende van die lokale groepen hebben immers studenten binnen hun rangen.

Veto trof jammergenoeg een onvolledige crew aan. Een of ander rampzalig noodlot verhinderde de presentator om aanwezig te zijn. Wordt daar dan vervelend over gedaan? Natuurlijk niet, dan neemt toch gewoon iemand anders zijn taak over. Mooi! Dat is de spirit waar wij van houden. Zeker als het resultaat er mag wezen en je als luisteraar helemaal niets merkt.

21u00 - 22u00 BENDER

Even avontuurlijk ging het er aan toe tijdens de Bender uitzending. Ook hier werd er geflirt met het noodlot (ditmaal aanwezig in haar meest meedogenloze vorm: de NMBS) en werden oplossingen geïmproviseerd. Dit alles kwam echter de sfeer ten goede en resulteerde zelfs in enkele spontane dansspasjes op de zwoele ritmes.

Ideale muziek om de passie te laten oplaaien. Ben jij het type dat zijn seksleven niet graag laat dicteren door de programmatie van een lokale radio? Geen nood, enkele setjes van deze heren zijn op het net geplaatst en zullen in de toekomst via de Scorpio website te beluisteren zijn.

Even een kijkje nemen achter de schermen bij Scorpio is voor de schrijvende media altijd interessant. Radio maken wordt wel eens lyrisch omschreven. Is het nu echt zo spannend om in de ether te gaan? Op woensdagavond tussen tien en twaalf valt er op radio Scorpio geen informatief programma te beluisteren. Kennis met enige nieuwswaardige betekenis zal je er dan ook niet opdoen. Geen reden om ontgoocheld te zijn, muziekplezier en genot beleef je er des te meer.

Killa Tactics draait van tien tot elf en Ulterior van elf tot twaalf. Vaste waarden voor het Scorpio publiek. Onmiddellijk heerst er een gemoedelijk rustig sfeertje. Geen druk bij het draaien en al evenmin bij het rappen.

Enkele gasten kleurden de boel wat op bij Killa Tactics. Engelse en West-Vlaamse hip hop werden afgewisseld door de MC's. Geheel freestyle spuwde de West-Vlaming "Scorpio airwaves, noteer het in je agenda!" Als reclame kan dat toch wel tellen...

Naarmate de uitzending vorderde, steeg het *streetgevoel* met de *homies*. We kregen te horen dat Scorpio toch wel bij de betere vrije radio hoort. Humo bevestigt het zelfs. Dan zal het wel waar zijn zeker?

De MC's gaan ondertussen helemaal op in het rappen. Niemand anders aanwezig in de studio, maar toch superveel *coole* bewegingen. Met pils in de hand lukt het allemaal best, hoewel er ook een blikje Fanta te bespeuren was in de studio. Grappig, maar tegelijkertijd ook een verademing om naar te kijken. Best wel leuk daar draaien op Scorpio.

Het 25 jaar Radio Scorpio Filmfestival van 11 oktober tot 14 oktober 2004, de party op vrijdag 29 oktober 2004 in de SILO en de striptentoonstelling en -verkoop met als thema 25 jaar Radio Scorpio vanaf 16 oktober 2004 in de Leuvense stripwinkels. Voor meer info: www.radioscorpio.com

(sl, hr & ar)

Een kunstenaarsziel blootgelegd

We hadden het genoeg acteur-regisseur-auteur Josse De Pauw te mogen interviewen naar aanleiding van zijn voorstelling op het Festival van Vlaanderen. Dit kunstmonument aan de telefoon te pakken krijgen is echter geen sinecure. Na een paar keer antwoordapparaat en dochter Hana ("Papa komt pas vrijdag weer thuis") hadden we op zijn gsm meer geluk. Of we hem de volgende dag om tien uur konden terugbellen? Geen probleem.

Jozefien Van Beek

Veto: We zagen u zondag 3 oktober in de KVS. U ging net als wij naar de voorstelling 'Rent a kid, no bullshit!' van Wim Vandekeybus. Wat vindt u van zulke initiatieven? (Vandekeybus organiseerde workshops voor 40 jongeren tussen vijf en achttien jaar waaruit een voorstelling ontstond, jvb.)

Josse De Pauw: «Ik vind het knap dat Wim dat doet. Ik maak dat van dichtbij mee omdat mijn dochter erin meedanst. Ik merk dat die kinderen zich niet alleen heel erg goed amuseren, maar ook hard en serieus aan iets werken en dat vind ik nogal belangrijk. Al te vaak is het alleen maar *bonte avond* of schooltoneel, maar hier werd serieus gewerkt. Niet dat het resultaat altijd even sterk staat, vind ik, maar goed, dat is een groei.»

Veto: Uw dochter, Hana, is nu negen jaar oud en ze speelt al mee in een voorstelling. U ging zelf naar het conservatorium in Brussel, maar u was geen ijverige student en u was ook niet gebeten door theater. Waarom bleef u toch op het conservatorium en wanneer is die interesse voor theater dan wel ontstaan?

De Pauw: «Ik bleef in het conservatorium omdat het in Brussel ligt. Ik voelde me heel goed in de grote stad en leidde er een ander leven, één dat mij heel erg beviel en dat me nog steeds bevalt. Aan de andere kant, liefde voor theater, ik ga niet zeggen dat die er helemaal niet was anders ga je niet naar een conservatorium. Het was echter zeker geen vaststaand feit dat ik mijn weg zou zoeken in het theater. Dat is eigenlijk pas gekomen toen ik met een aantal vrienden Radeis heb opgericht. Dat is het eerste groepje dat ik ooit gehad heb en waarmee we acht jaar vooral in het buitenland gereisd en gespeeld hebben. De spelvreugde is daar ontstaan. Zo stilaan wist ik wel dat ik daarin verder wou.»

Pikken

Veto: We lasen in uw boek 'Werk' dat, toen u twaalf jaar was, de culturele pater u, na een schooltoneel waarin u de hoofdrol speelde, vertelde dat u niet kon omgaan met succes. Hoe gaat u er nu mee om?

De Pauw: «Wel, ik vond toen al dat de pater geen gelijk had. En nu vind ik dat nog altijd. Ik vind het succes dat ik heb heel prettig, maar ik word daar ook niet zot van ofzo. Ik kan vrij goed relativeren en sta met mijn voeten op de grond.»

Veto: Sinds u bent beginnen spelen bij het Mechels Miniaturtheater en bij Eva Bal hebt u zeer veel uiteenlopende dingen gedaan. Is er een bepaalde periode of een bepaalde voorstelling waar u het meest trots op bent of één waar u de mooiste herinneringen aan heeft?

De Pauw: «Eén eruit pikken waar ik trots op ben, is zeer moeilijk omdat een artistieke weg echt een weg is die je aflegt. Ik kan daar heel moeilijk één moment uitkiezen en zeggen: "Dat was het beste." Alles is nodig geweest. Er zijn wel dingen waar ik met veel plezier aan terugdenk ja, zeker. Eén van die dingen is en blijft 'Weg', een voorstelling die ik met Peter Vermeersch en Pierre Vervloesem gemaakt heb. Twee muzikanten en ik op de scène. Het was een bijzondere voorstelling en ook best wel een keerpunt of een soort ijkpunt in wat ik aan het doen was.»

«Maar goed, er zijn er nog. Als ik begin na te denken dan vind ik nog wel vanalles. Radeis is ook belangrijk geweest, gewoon omdat het de basis gelegd heeft voor alles wat ik nu doe. Het is mijn school geweest, meer dan het conservatorium.»

Leider

Veto: De aanleiding van dit interview is uw optreden bij het Festival van Vlaanderen. Wat boeide u het meest in het literaire concert van vrijdag: de novelle 'Mozart op reis naar Praag' van Mörike, de muziek van Mozart of de samenwerking met Jos van Immerseel?

De Pauw: «Dat laatste. Dat is bij mij altijd zo. Ik ben eigenlijk altijd voornamelijk geïnteresseerd in de mens met wie ik op de scène ga staan. Het voorstel van het Festival van Vlaanderen om met Jos van Immerseel op de scène te gaan staan was voor mij sowieso oké. Welke muziek of welke literatuur ze dan ook gekozen zouden hebben, ik wou graag eens een ervaring met van Immerseel. Ik apprecieer het werk van die man enorm. Misschien is er in de toekomst iets mogelijk, je weet dat nooit. Je moet klein beginnen.»

TRANSIT EN HET MODERNISME

Muziek uit de 21e eeuw

Het STUK introduceert dit weekend een hele nieuwe muziekwereld. Van vrijdag- tot zondagavond stelt het TRANSIT-festival een brede waaier aan modernistische creaties voor.

Met zeven concerten op drie dagen tracht TRANSIT een overzicht te geven van het werk van hedendaagse componisten uit Duitsland, Groot-Brittannië en Vlaanderen. Nieuwe muzikale composities worden bij elkaar gebracht rond het thema van het modernisme. Daarbij wil men laten zien dat het modernisme geen voorbijgestreefd fenomeen uit de 20e eeuw is, maar een levendige muzikale expressievorm. TRANSIT doet zijn naam van 'creatiefestival' alle eer aan. Vele recente en onbekende creaties, gecomponeerd in de 21e eeuw, zullen gedurende drie intense dagen aan het modernistische paradigma gestalte geven.

Vrijdagavond nemen 48 strijkers van het Vlaams Radio

Orkest het woord. Zij vertolken het werk van drie jonge Vlaamse componisten. Elk van hen vertrekt vanuit een andere invalshoek. Aan de basis van Petra Vermotes werk liggen de gedichten van Federico Garcia Lorca. Pieter Schuerman gebruikte de variërende gedachte als uitgangspunt en de schaakpartijen van de computer Deep Blue vormden de inspiratie voor Maarten Buyls creatie.

Met drie concerten en twee debatten wordt zaterdag de drukste dag van het festival. In de voormiddag speelt het Spectra Ensemble de creaties van Kee-Yong Chong, die oosterse gamelanmuziek combineert met westerse hobo-klanken. In de namiddag is het de beurt aan de Britse pianist Ian Pace, die het Opus contra Naturam van Brian Ferneyhough nieuw leven zal inblazen. 's Avonds brengt Champ d'Action werk van Orm Finnendahl en Stefan Van Eycken. Het modernisme, dat

centraal staat in al deze concerten, zal verder bediscussieerd worden tijdens twee debatten in de loop van de namiddag.

Zondag krijgen de leerlingen van het Conservatorium Leuven een podium aangereikt om zich samen met Black Jackets Company te werpen op het werk van Pierre Kolp. Improvisatie, experimentele klanken en live electronics zijn daarbij de sleutelwoorden. 's Middags treedt het ensemble Quatuor Diotima op. Zij brengen een creatie van Peter Swinnen ten uitvoer. Slagwerkgroep Den Haag sluit het festival af met een selectie uit de beste creaties van 2003 en 2004.

(as)

Tickets: Schouwburg Leuven (Bondgenotenlaan). Studenten krijgen 50% korting. Meer info vind je in de brochure van TRANSIT en het Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant. www.festival.be

Josse de Pauw en Jos van Immerseel

Veto: Naar aanleiding van 'Werk' zei u in Humo: "De versplintering van 'Werk' beantwoordt perfect aan hoe ik leef en hoe schrijven deel uitmaakt van mijn leven." In het seizoen 2005-2006 wordt u artistiek leider van het Toneelhuis. Gaat dat u volledig in beslag nemen of mogen we nog andere projecten van u verwachten?

De Pauw: «Ik maak wel dingen tijdens de Toneelhuisperiode. Ik ben niet alleen artistiek leider; ik doe ook regie, maak stukken, sta mee op de scène op bepaalde momenten. Dat gaat door. Het loopt niet helemaal zoals anders omdat het artistiek leiderschap van zo'n groot huis een andere concentratie en een grote energie vraagt voor andere dingen dan je eigen werk. Daarom wil ik het ook maar één jaar doen. Dan kan ik daarna weer meer op mezelf gefocust zijn.»

Geldgebrek

Veto: U zegt zelf dat een voorstelling vanaf de première evolueert. Een bekend schilder zei ooit: "Als je precies weet hoe je werk er zal uitzien, waarom zou je het dan nog maken?". Kan u zich hierin vinden?

De Pauw: «Ja! Wie heeft dat gezegd?»

Veto: Picasso.

De Pauw: «Dat is ne goeie, ja. (lacht) Voor mezelf, en ik laat voor de rest iedereen vrij te werken zoals hij wil, vind ik het heel belangrijk dat er een grote artistieke vrijheid is. Dat is nu net het wezen van kunst. Er zijn honderdduizend manieren om een artistiek proces mee te maken, maar voor mezelf is het zo dat ik op voorhand niet eens wil weten hoe het eindresultaat er zal uitzien. Ik wil de weg afleggen met de mensen met wie ik werk en ik wil onderweg heel alert blijven. Dan zien we wel waar we uitkomen.»

Veto: Boken, een personage uit 'Werk' dat ook weer opduikt in uw nieuwe boek 'Nog' leert uit geldgebrek in de boekhandel gedichten die hij mooi vindt uit het hoofd. In De Standaard zegt u dat u hem een heel schone mens vindt. Zit er iets van uzelf in Boken of is Boken iemand die u zelf graag zou willen zijn?

De Pauw: «Als je het schrijft, komt het in elke geval uit jezelf voort. Ik weet niet of ik hem zou willen zijn. Ik heb ook wel eens gezegd dat ik denk dat Boken gewoon niet leefbaar is in onze wereld. Ik vrees dat als hij echt zou leven, hij ten onder zou gaan. Nu kan ik hem af en toe laten opleven in korte stukken. Dat is natuurlijk de kracht van literatuur. Maar het leven zou fataal zijn voor Boken, vrees ik. Ik denk dat dat niet haalbaar is. Wat ik eigenlijk heel jammer vind, want ik vind het een zeer genereuze en tegelijkertijd heel mooi op zichzelf gerichte mens. Ik hou wel van die combinatie van een grote individualiteit met een groepsbewustzijn ernaast. Dat vind ik wel van het schoonste.»

Voor wie de bellen schellen

In het kader van het Neruda-jaar – op 12 juli zou Pablo Neruda een eeuw oud geworden zijn – organiseren Bibliotheek Tweebronnen en Cultuurcentrum Leuven een literaire hommage. Op 12 oktober werd het startschot gegeven met de voorstelling 'De roerloze reiziger'.

Vera Derycke

Pablo Neruda werd geboren als Neftalí Ricardo Reyes Basoalto. Een ietwat poëtischer naam drong zich op en daarvoor liet hij zich inspireren door de Franse symbolist

Paul Verlaine en de Tsjechische dichter Neruda. Hij was zowel een romantisch als een politiek dichter.

Eerst gaf **Bart Vonck**, dichter en literair vertaler, ons een nieuwe kijk op het leven en werk van Neruda. Zo volgden we de Chileense dichter op zijn vele reizen. Van de verwachte *latino*-uitbundigheid was echter geen sprake: de zaal was gehuld in stilzwijgen en Vonck las voor met een aangename, maar ietwat monotone stem. Interessanter was het voorlezen van Neruda's gedichten, zowel in het Spaans als in de — overigens uitstekende — Nederlandse vertaling. Een rasechte Chileense droeg twee gedichten op in vloeiend *español*.

De tweede helft beloofde spetterend te

worden, met dans en muziek op het programma. We verwachtten ons al aan *fiesta*, maar kwamen bedrogen uit. De titel 'Drie stappen, ontelbare stofdeeltjes' deed al een alarmbelletje rinkelen, en ja hoor, daar kwamen de échte bellen al. **Steve Gibbs**, een Amerikaans gitarist, produceerde met theatrale armbewegingen klokgeluiden, afgewisseld met virtuoos gitaargetokkel. De Oosterse muziek verwees naar Neruda's verblijf in Azië. De Braziliaanse danser **Milton Paulo** bleef geruime tijd onbeweeglijk. Ongetwijfeld als hommage aan de 'roerloze reiziger' die Neruda was: Neruda doorkruiste als diplomaat namelijk vele landen, maar bleef leven in de wereld van zijn kindertijd. Dit was de enige parallel die te trekken was met Neruda.

Proestlach

De rest van de voorstelling had meer weg van experimenteel theater, jammer genoeg in pejoratieve zin. Het kan dan wel een kunst zijn om op een zevensnarige gitaar te spelen, maar Gibbs ging net iets te ver met zijn 'zangkunsten'. Een nauwelijks

bedwingbare proestlach belette ons zijn *gekukelekuuk*, zijn "habuhabita" en "jojojijo" serieus te nemen. Wat had dit eigenlijk te maken met Neruda? Op hetzelfde moment beeldde de danser dieren uit; vaagweg herkennen we een haan, een slang en een paard. Na afloop konden we deze toch wel bevreemdende ervaring gelukkig wegspoelen met een glaasje Chileense wijn.

Eigenlijk moeten we deze hommage zien zoals ze is: eerder een manier om de nieuwe vertalingen van Neruda's oeuvre *Verblijf op aarde* en *Honderd liefdesonnetten* aan te prijzen, dan zijn honderdste verjaardag echt te viëren. Vooral de tweede helft van de voorstelling richtte zich meer op een elitair publiek, terwijl Neruda in de eerste plaats een toegankelijk dichter is. Tegelijkertijd biedt de serie voorstellingen ons toch de kans om meer van Neruda te ontdekken, wat het toch de moeite waard maakt.

Voor meer info over de voorstellingen op 31 oktober en 13 november: www.leuven.be of annick.dumalin@leuven.be.

RecuPC

RecuPC vzw
 Oude Diestsesteenweg 3
 3010 Kessel Lo (Leuven)
 Telefoon: 016/26.13.49
 Telefoon: 016/25.91.03
www.recupc.be
 Openingsuren winkel:
 Dinsdag - Zaterdag : 12-18

**Tweedehands-
toestellen
1 jaar garantie**

Laptops
 vanaf: 300,00 euro
 max.: 600,00 euro

Desktops
 vanaf: 80,00 euro
 max.: 435,00 euro

Alle toestellen klaar voor kotnet.
 Gratis helpdesk.
 Eigen hersteldienst (lage prijzen).
 Prijzen en specificaties:
www.recupc.be

(advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

**De kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee
Tel. 016 65 29 57 - web: www.spit.be**

**Open: di - vr: 10-18u
 zat: 10-17u
 zo - ma: gesloten**

(advertentie)

(IN DE) NEST(EN) IN HET STUK

De bloedende stier

Een heel kunstenaarscollectief is verantwoordelijk voor *Nest*, het muziektheater dat deze week dinsdag in het STUK in première gaat. Oscar van den Boogaard deed de tekst, Manon de Boer de foto's, de B-architecten het decor en Veronique Branquino de kostuums. De man op de planken blijft echter essentieel: hij heet Steven Van Watermeulen en zijn moeder had een schoenwinkel.

Clara Vanmuysen

Veto: U brengt muziektheater. Bent u een zingende acteur of een acterende zanger?

Steven Van Watermeulen: «Zingen is heel persoonlijk. Mijn moeder had vroeger een schoenwinkel en op een dag kwam er een vrouw die zei: "Uw zoon zingt mij altijd wakker." In *Nest* zing ik omdat de jongen in de voorstelling ook teruggaat naar zijn verleden en ik dus naar het mijne. Maar in feite ben ik wel een acteur, hiervoor heb ik enkel geacteerd.»

«Je kent de verhalen wel over het toelatingsexamen aan de Studio Herman Teirlinck. Je komt binnen en de man aan de andere kant van het tafeltje vraagt je om een bord spaghetti na te doen. De jongen in het stuk krijgt een gelijkaardig kunstje voorge-

der zijn vader en zijn moeder, worden voorgesteld door vier levensgrote poppen. Alle kinderen spelen met poppen. Naarmate de voorstelling vordert zie je dat de jongen zich ontdoet van de poppen. Het zijn dan ook heel vreemde poppen: ze hebben allemaal mijn gezicht. De ondertitel van het stuk is, naar analogie hiervan, 'Een spiegel-paleis aan diggelen'.»

Standaard

Veto: Er ontstond een indrukwekkende samenwerking voor je stuk: Manon de Boer, Oscar van den Boogaard, Veronique Branquino en de B-architecten.

Van Watermeulen: «Ik weet niet goed hoe die samenwerking tot stand is gekomen. Het deed zich hier thuis voor, denk ik. Ik was alleen, zocht hulp en toen stelde Oscar voor om Manon de Boer te vragen, de fotografe met wie hij wekelijks samenwerkt voor *De Standaard*. Zo kwamen we ook bij Veronique Branquino, die graag wou meewerken.»

Veto: Wat was de rol van de B-architecten, een Antwerps collectief van jonge architecten?

Van Watermeulen: «We hebben vooral door middel van discussies samengewerkt. In dit geval was de opdracht duidelijk: het moest iets zijn met poppen.»

Veto: Het stuk gaat dinsdag in première voor België. Waar waren jullie voorheen?

**"En het oog van de maan, naast het oog van de stier,
die maar één ding wil: kwaad bloed" (uit 'Nest')**

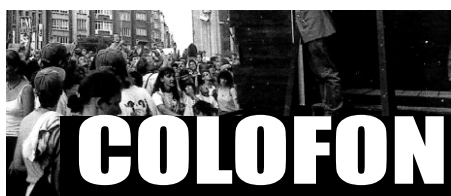
schoteld: hij moet de *bloedende stier* imiteren om op de toneelschool toegelaten te worden.»

Veto: Kan u al een tipje van de sluier oplichten? Slaagt de jongen er uiteindelijk in om de bloedende stier te imiteren?

Van Watermeulen: «De jongen komt uit een klein dorp en wil acteur worden. Door de opdracht van de bebloede stier keert hij gaandeweg in zijn verleden terug. De vier hoofdpersonages in zijn zoektocht, waaron-

Van Watermeulen: «In Frankrijk zijn we al in première gegaan met de Franse versie van het stuk, en afgelopen vrijdag (8 oktober, cv) hebben we voor het eerst in Nederland gespeeld.»

'*Nest*' van Blitz, Muziektheater Transparant en ro theater. Tekst van Oscar van den Boogaard, muziek van SenJan JanSen en visueel concept van de B-architecten. Dinsdag 19 en woensdag 20 oktober, telkens om 20u30, STUK, Naamsestraat 96.

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
Nummer 4
18 oktober 2004

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Ben Deboeck

Redactiesecretaris & V.U.:
Wim Gemoets

Redactie:
Joris Beckers, Clara Vanmuysen en Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
Joris Beckers, Bruno Debbaut, Ben Deboeck, Benedicte Degraeve, Laurens De Koster, Bram Delen, Nele De Meyer, Vera Derycke, Dries De Smet, Carolien De Wilde, Dimitri Eynikel, Katleen Gabriëls, Wim Gemoets, Wouter Goossens, Caroline Kippes, Elise Kuit, Sieghild Lacoere, Herman Loos, Loes Mathijs, Hans Ramaekers, Anne Ruette, Arne Saeys, Jozefien Van Beek, Tom Van Breussegem, Jeroen Vandromme, Gijs Van Gassen, Pieter Van Hoof, Tijn Vereenoghe, Clara Vanmuysen, Hanne Vermeiren en Cathérine Zenner.

Cartoons:
Sh3LL4C

DTP:
Joris Beckers, Ben Deboeck, Wim Gemoets en Clara Vanmuysen.

Eindredactie:
Ben Deboeck

Internet:
<http://www.veto.be>

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-namiddag om 16u Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Internet, moffels, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.
Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Ad valvas

Apolloon

• 18/10 Begin feestweek.

Babylon

• 20/10 om 21u: Satanische avond in de Fak.

E00S

• 20/10 Fuif in de Odil. • 20/10 Gratis film 'The Quiet American' in MSI 00.28. • 21/10 om 19u: Thema-avond in de Fak: Oosterse avond.

Farma

• 20/10 om 22u: TD in de Lido.

Historia

• 21/10 om 22u: Openingsfuif in de Albatros.

Katechetika

• 19/10 om 21u: Fuif in de Odil.

VRG

• 19/10 Openingsdebat, in Aula Zeger Van Hee.

VTK

• 20/10 om 22u: Disco-TD in de Waaiberg.

Wina

• 19/10 om 20u: Cantus in de Bierstube.

Agenda

MAANDAG

DEBAT 'Wetenschap en geloof', in De Valk: Aula Zeger Van Hee, toeg. gratis, org. UP.
20u **VORMING** Blauwe Maandag met prof. Marc De Vos over het vergrijzingsdebat, in Notre-Dame, toeg. gratis, org. LSV.

DINSDAG

20u **VORMING** Bezoek van Ludwig Caluwé, in Lyriqie, org. CDS-Leuven.

WOENSDAG

20u **VERGADERING** Bestuursvergadering, org. LSV.

20u **GESPREK** Louis Michel komt op bezoek, in PDS, toeg. gratis, org. KIB.

DONDERDAG

19u **KOKEN** Volkskeuken biologisch en vegetarisch, in COCOYAM, Vlamingenstraat 116, toeg. 2,5 euro, org. COCOYAM.
20u15 **DEBAT** Debat rond 'Media en Globalisering' met Han Soete en Freddy De Pauw, in MTC 00.16, org. SJW & Road.

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redactiesecretariaat in de 's-Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 14u binnen zijn, liefst via e-mail (veto@veto.be).

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Veto te snel uitgelezen? Discussieer verder op onze nieuwsgroep: kotnet.veto

Veto bij je thuis?

Neem een abonnement: voor 10 euro wekelijks in je bus.
001-0959719-77

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1		M	I	C	H	I	E	L	S	
2	D	A	N	A		S	I	M	O	N
3	I	N	H	E	E	M	S		L	A
4	N	A	A	S	T	E		P	E	A
5	E		K	A	S		T	A	X	I
6	E	T	E	R		J	I	P		W
7	T	O	N		P	E	K	K	I	E
8	J	O		B	A	N	K	I	E	R
9	E	N	R	O	N		E	N	A	K
10		T	E	N	E	I	N	D	E	

TE HUUR: zaaltje "THE POCKET"

Verjaardagen, (kot)feestjes, cantussen, vergaderingen, filmavonden (groot scherm), quiz, spelavond,... of eventueel facbarverhuur
Voor inlichtingen:
0478/251613 of 016/220602

Cultuurkalender

Toneel

Donderdag 21/10: Schouwburg, Bondgenotenlaan 21
FaBULEUS, "Johnnieboy", 20u
Dinsdag 19/10 en woensdag 20/10: STUK, Naamsestraat 96
Muziektheater Transparant en Ro Theater: NEST, 20u30

Muziek

Dinsdag 19/10: STUK, Naamsestraat 96
Tom Helsen, Pantomime: AFGELAST
Woensdag 20/10: Sojo
Spencer the Rover
Woensdag 20/10: Grote Aula Maria-Theresiacollege, St. Michielsstraat 6
Extra UUR KULTUUR. Laureaten Zang Koningin Elisabethwedstrijd, 20u
Vrijdag 22/10: STUK, Naamsestraat 96
Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant. Vlaams Radio Orkest, strijkers: Transit, 20u30
Vrijdag 22/10: Sojo
Fresh, Sanctum, Riot Squad MC's en Killa Tactics
Vrijdag 22/10: Schouwburg, Bondgenotenlaan 21
Lais: Douce Victime
Zaterdag 23/10: STUK, Naamsestraat 96
Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant. Spectra Ensemble: Transit, 11u
Zaterdag 23/10: STUK, Naamsestraat 96
Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant. Ian Pace: Transit, 14u
Zaterdag 23/10: STUK, Naamsestraat 96
Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant. Champ d'Action, 20u30
Zondag 24/10: STUK, Naamsestraat 96
Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant. Jongerenproject: Transit, 11u
Zondag 24/10: STUK, Naamsestraat 96
Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant. Quator Diotima: Transit, 14u
Zondag 24/10: STUK, Naamsestraat 96
Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant. Slotconcert: Transit, 20u30
Zondag 24/10: Zaal Eden, Martelarenplein 12
La Petite Bande, generale repetitie

Dans

Maandag 25/10: STUK, Naamsestraat 96
Jerôme Brel: Klapstuk # 11 bis (debat), 20u30

Feest

Woensdag 20/10: Ons Huis
Boombal met Aedo
Donderdag 21/10: Fataal @ Musicafé, Muntstraat 5
Trish, Pierre en DJ Bobby, vanaf 23u

Literatuur

Zondag 24/10: Schouwburg, Bondgenotenlaan 21
Nederlands Blazers Ensemble en Bart Moeyaert: De Schepping

Comedy

Maandag 18/10: CC Waeghehuys, Brusselsestraat 63
De Lunatic Comedy Club improviseert, deuren 20u, start 21u

Wilt u een culturele uitspatting aankondigen? Mail naar cultuur@veto.be.

Tijd voor rock-'n-rollstoel

Dat de KU Leuven graag uitpakt met leuzen als 'Universitaire studies volgen als gehandicapte student kàn', is je allicht niet ontgaan. Maar hoe gaat dat in de praktijk nu precies in z'n werk? Worden andersvaliden voldoende begeleid en is de stad zelf wel handicap-vriendelijk? Veto vond de tijd rijp voor een antwoord op deze prangende vragen.

Benedicte Degraeve & Nele De Meyer

Wie dacht dat hij na het bekijken van de Belgische rolstoelroadmovie 'Aaltra' alles wel gehad had, heeft zeker nog geen kennis gemaakt met Barbara en Stijn. Barbara Artoos zit in tweede kan Germaanse en is een enorme fan van de Belgische groep Arid, Stijn Hoorelbeke volgt Slavistiek en zit nu in zijn eerste licentie. Hij is een Club Brugge-supporter in hart en nieren. Beide studenten zitten op kot in het Romero-huis aan de Blijde Inkomststraat en stonden ons enthousiast te woord.

Veto: *Hoe zijn jullie in Leuven terechtgekomen?*

Stijn Hoorelbeke: «Iemand die vroeger bij mij op school zat, heeft ook enkele jaren in Romero doorgebracht. Een paar leraren van mij wisten ook van het bestaan van Romero af en bovendien kende mijn kinesist hier de verantwoordelijke. Zo is de bal aan het rollen gegaan. In Gent ben ik ook een kijkje gaan nemen, maar daar hadden ze het systeem van geïntegreerd wonen nog maar net overgenomen van Leuven. Bovendien bevond m'n faculteit zich daar vrij ver van het kot zelf. Hier in Leuven hoef ik de straat maar over te steken.»

Barbara Artoos: «Ik wou eerst naar Gent gaan, maar dat was te moeilijk omwille van de te grote afstand. Dat ik niet zo ver van Leuven woon, was twee jaar geleden dan ook het hoofdargument om hier eens een kijkje te komen nemen. Via Internet ontdekten we het Romero-huis en m'n ouders waren eigenlijk meteen akkoord toen ze hier samen met mij voor het eerst binnenkwamen. Vooral

de nabijheid van m'n faculteit speelde daarin een belangrijke rol. Aangezien ik in een klein boerendorp met slechte treinverbindingen woon, zou het onmogelijk geweest zijn om elke dag naar Leuven te pendelen en terug. De eerste weken kreeg ik vaak telefoon, ze waren toch wel bezorgd. Ook omdat de beurtrol binnen Romero in het begin niet van een leien dakje liep. Na een paar weken is dat allemaal goed gekomen.»

Stijn: «Ik zag het

direct zitten om op kot te gaan. M'n ouders waren eerst nog wat terughoudend, tot ze beseften dat het enige alternatief was hele dagen thuis te zitten. Dat heeft hen wel overtuigd. De eerste weken waren ze heel ongerust en belden ze me elke dag op om te horen hoe ik het stelde. Nu ze weten dat alles hier vlot verloopt, hebben ze er geen problemen meer mee.»

Fakbar

Veto: *Vinden jullie Leuven voldoende aangepast voor andersvalide studenten?*

Barbara: «Ik mag eigenlijk niet klagen. Zoals Stijn al zei, ligt onze faculteit aan de overkant van de straat. Soms heb ik echter les in het MTC of het NAP, dan ben ik veel langer onderweg natuurlijk. Het is een hele opdracht om de afstand tussen het MSI en het MTC te overbruggen tussen twee lessen door. Positief is wel dat er in bijna elk gebouw een lift ter beschikking staat. De stad Leuven zelf is heel wat anders. Te smalle stoepen, te hoge borduren, kassestraatjes, fietsen die overal in het wilde weg geparkeerd staan...»

Stijn: «Ja, er zijn ook weinig cafés waar we zonder problemen binnen kunnen, enkel in de Appel, de Blauwe

Kater, het Universum en het STUK-café gaat het binnen- en buitenrijden als vanzelf. Als het terrasweer is, kan ik gelukkig bijna overal iets gaan drinken. Dankzij de heraanleg van de Oude Markt, zijn die cafés voor ons ook veel toegankelijker geworden. De fakbar van Letteren, daarentegen, is een regelrechte ramp.»

Barbara: «Dat klopt! Ik ben er deze week geweest voor de cursusdienst, een bijna onmogelijke opdracht met al die trappen en smalle doorgangen... 'k Ben niet van plan het nog te doen! Gelukkig kunnen we altijd wel iemand te pakken krijgen die de cursussen voor ons wil aankopen.»

Strookjes

Veto: *Is het moeilijk om mensen te vinden die jullie naar de les willen begeleiden?*

Stijn: «Nee, helemaal niet. Het zijn in feite gewoon mensen van m'n jaar die me naar de les brengen en terug.»

“In plaats van op café te gaan, brengen m'n vrienden drank mee”

(foto Charlotte Bouckaert)

Barbara: «In eerste kan kwam een verantwoordelijke van de Werkgroep Gehandicapte Studenten tijdens onze allereerste les even toelichten wat voor soort handicap ik heb. Er werden dan strookjes uitgedeeld waarop bereidwilligen hun naam konden invullen. De werkgroep zelf stelt dan een schema op met de mensen die je van en naar de les kunnen begeleiden.»

Veto: *En houden die begeleiders zich ook effectief aan het uurschema?*

Stijn: «Ja, ik heb er nog geen problemen mee ondervonden. Het voordeel is dat we maar met tien in de klas zitten, dan leer je elkaar natuurlijk snel kennen en houden ze zich ook echt aan hun woord.»

Barbara: «Bij mij verliep het tot nu toe redelijk vlot, maar af en toe is het wel eens voorgevallen dat de betrokkenen niet kwamen opdagen of me maar één keer naar de les brachten en daarna niet meer naar me omkeken. Waar de fout precies lag, weet ik niet. Het is dus wel eens gebeurd dat ik een les heb moeten missen, zeker in het begin van het academiejaar. Na een paar weken weet je gelukkig op wie je kan rekenen of wie je te laat komt halen.»

Meisjes

Veto: *Jullie zitten op een aangepaste peda. Hoe gaat het dagdagelijkse leven in het Romero-huis haar gangetje en valt de begeleiding eigenlijk mee?*

Barbara: «Zeker en vast! Studenten die hier in het Romero-huis willen verblijven om gehandicapte studenten te helpen, worden eerst door de verantwoordelijke van de Werkgroep aan de tand gevoeld en...»

Stijn: «...en de meisjes worden bang gemaakt in dat gesprek. (lacht) Nee, serieus! In verhouding met het aantal jongens zijn er elk jaar te veel meisjes die hier op kot willen komen. Om het evenwicht jongens-meisjes te kunnen

behouden, worden meisjes tijdens het gesprek dan ook strenger beoordeeld. Elke week wordt hier een lijst opgesteld waarop onze kotgenoten drie of vier uur permanentie moeten invullen. Dit wil niet zeggen dat ze ook werkelijk drie à vier uur iets moeten doen; als ik aan het studeren ben, bijvoorbeeld, heb ik geen hulp nodig. Het zijn vooral de gewone, dagdagelijkse dingen waarbij ik hulp van anderen nodig heb. Dat gaat over helpen om me in bed te steken, me naar het toilet brengen, eten maken, het aantrekken van m'n jas, het dragen van m'n boekentas, enzovoort. Ik ben echt heel tevreden over het systeem hier.»

Barbara: «Ikzelf heb eigenlijk bijna geen hulp nodig. Enkel als we bijvoorbeeld ergens naartoe gaan, duwen ze mijn rolstoel of ondersteunen ze me bij het lopen. Hier op kot doen er zich heel weinig problemen voor in verband met het niet opvolgen van de permanentieuren.»

Stijn: «Ja, dat klopt. Twee jaar geleden is het echter wel gebeurd dat er twee mensen waren die hun uren invulden en dan niet opdaagden. Of erger, dat ze na verloop van tijd zelfs geen permanentieuren meer op zich namen. Maar voor de rest hebben we zeker niet te klagen. De meesten hier op kot weten wat er van hen verwacht wordt en zij houden zich aan de afspraken.»

Veto: *Betrekken de kotgenoten jullie ook in hun eigen avondactiviteiten?*

Stijn: «Absoluut. Er zijn regelmatig kotactiviteiten, zoals een cantus of een kaas- en wijnavond. Ook met de mensen uit m'n richting spreek ik geregeld af. In plaats van op café te gaan, brengen ze dan bijvoorbeeld drank mee en komen we hier samen op mijn kamer.»

Examen

Veto: *Hebben jullie soms het gevoel dat jullie bij mondelinge examens anders benaderd worden?*

Stijn: «Nee. We zitten maar met tien in de klas, dus de profven kennen ons al persoonlijk van in de les.»

Barbara: «De profven delen geen extra punten uit, nee. (lacht) Maar het is eens gebeurd dat ik m'n studentenkaart moest laten zien, terwijl die nog in m'n boekentas zat. De prof zei toen dat het in orde was en hij liet me niet helemaal naar de andere kant van het lokaal gaan, terwijl andere studenten dat wel zouden moeten doen. Ook komt het al eens voor dat een prof voorstelt om het examen af te nemen aan de tafel waar ik ook schriftelijk voorbereid, zo hoef ik me niet nog eens speciaal naar voren te begeven.»

Stijn: «Ja, dat heb ik ook al meegemaakt. Maar het gaat dan helemaal niet om een voorkeursbehandeling ofzo, het is puur voor het gemak van zowel de prof als de student.»

Veto: *Worden jullie wel eens geconfronteerd met vreemde blikken of opmerkingen?*

Stijn: «In mijn jaar zeker niet, maar daar kennen ze me dan ook goed. Op straat gebeurt het wel eens dat ze naar me kijken, maar je wordt dat gewoon. Eigenlijk let ik er niet meer op.»

Barbara: «Soms kijken voorbijgangers je inderdaad wel eens raar aan, maar opmerkingen heb ik nooit gekregen. Er zijn trouwens weinig mensen die je echt zelf durven vragen wat voor soort handicap je hebt. Ze voelen zich onzeker omdat ze niet weten hoe je op die vraag zal reageren, iedereen gaat natuurlijk anders om met zijn of haar handicap, hé.»

